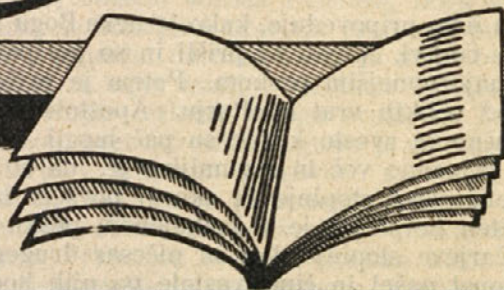

CVETJE

Letnik LII.
Ljubljana

1935 - VI.
Junij

P. KRIZOSTOM:

Prva eharistična procesija

Šla je preko judovskih gora
osa v lepoto raja potopljena
Mati vekomaj blagoslovljena.

Šla je preko judovskih gora
nedolžna nazareška Lilija.

Tiho je šla Devica-svečenica.
Pod srcem je Boga nosila
in je v sončni dan molila;
ž njo molila pomladanska je narava:

»Rešnjemu Telesu večna slava!«

Marija — patena čudežna.
Marija — kelih iz zlata kovanega.
Marija — monštranca biserna.

Tako je šla ...
Marija prva — za njo procesija.
Krog in krog so ptice gostolele
in nežne cvetke vanjo so strmele.
Oblački beli z njo so romali,
Mariji pot so kazali.
Sončni žarki čelo ji okrožali.
Kerubini so kadilnice vihlieli,
serafini pa so himno sveto peli:

»Rešnjemu Telesu slava!
Poj mu zemlja! Poj, višava!
Slava, slava, večna slava!«

V sončni ogenj sta zavita gozd in trata
V Ain Karim je šla
prva eharistična procesija.
Marija je duhovnik in mon-
štranca zlata.

Pod njenim srcem pa ji Hostija živi:
Rešnje Jezusa Telo in Rešnja Kri.

Poslušajte!

»Naš spev naj tudi njej doni,
ki nam je Kristusa spočela,
ko ga pod srcem je imela,
ko je čez hribe judovske hitela.«

Molimo!

Marija! Poglej v proseče nas oči!
K nam se nagni, nas se usmili —
in daj da bomo Jezusa nosili
v dušah čistih — kakor ti!

Sv. Frančišek, probuditelj evharističnega gibanja

Stara legenda nam pripoveduje, kako je neka Bogu vdana duša imela prikazen. Bila je v cerkvi. Angeli so prišli in so posipali tla od velikega oltarja do vrat z najdrobnejšim peskom. Potem je prišel Zveličar noseč svoj križ počasi od velikih vrat k oltarju. Apostoli so sledili njegovim sledem tako natančno in zvesto kakor so pač mogli. Prihajali so potem svetniki, bilo jih je vedno več in razumljivo je, da so pri tako mnogih stopinjah bile Zveličarjeve stopinje že skoraj povsem izbrisane. Nato je prišel ubog neznamenit berač, ki je v razhojenem pesku z največjo skrbnostjo iskal Zveličarjeve stopinje, ker ni ničesar drugega želel in hotel, kakor da bi jih zopet našel in čim zvesteje po njih hodil ter tako hitel po poti za Zveličarjem. In ta ubogi berač je bil sv. Frančišek Asiški, mož, o katerem po pravici pravi katoliška Cerkev, da je bil povsem katoliški in povsem apostolski. Nov red nastopa, nov način življenja, ki ga do sedaj svet ni poznal. Toda to, kar je sv. oče Frančišek prinesel, v bistvu ni bilo drugega kakor evangelij Jezusa Kristusa. Ljudem svojega časa in ljudem vseh stoletij je hotel pokazati, kaj se pravi resno živeti po Kristusu in v Kristusu. Saj je vprav Jezus Kristus srce in duša evangelija. Spolnjevati evangelij pomeni prav tisto kakor Kristusa napraviti za središče svojega življenja.

Goreča ljubezen do Kristusa je bila oni pravir, iz katerega je sveti Frančišek črpal svojo gorečnost v viteškem nasledovanju Zveličarja. In če je bil sv. Frančišek že pri samem pogledu na stvari, zlasti pri premišljevanju jaslic in križa, napolnjen tolike ljubezni božje, kako mogočno in goreče so šele plamteli ognji serafinske ljubezni v njegovem sreču pred tabernakljem, kjer sta jaslice in križ tako rekoč oživela, kjer je njegov božji Učenik v resnici živel kot Bog z nami, kjer je v zakramentu oltarja gledal svojega Boga s svojimi telesnimi očmi v podobi kruha. V sv. Rešnjem Telesu in po sv. Rešnjem Telesu je Kristusa stalno doživljal in Evharistija je bila žarišče vsega njegovega verskega življenja.

Sv. Frančišek in njegova pobožnost do presv. Zakramenta.

Sv. Frančišek je imel toliko pobožnost do zakramenta oltarja kakor noben svetnik pred njim. Vprav pred tabernakljem se je čutil najbližjega svojemu Gospodu in Bogu. Ni hotel biti več daleč od svojega Boga, odkar je pri jaslicah zaslišal veseli vzklik angelov »Zveličar vam je rojen«. Kaj vse sta pomenila evharistija in mašništvo za celo njegovo življenje, je na kratko povedal v svoji oporoki, rekoč: »Ničesar drugega ne vidim na tem svetu telesnega od najsvetejšega Sinu božjega, kakor njegovo presveto Telo in njegovo presveto Kri, katero samo duhovniki posvečujejo in sprejemajo in samo oni drugim dele.« Sv. Frančišek je bil od te resnice tako prevzet, da se je celo svoje življenje na vse načine trudil, da bi evharističnega Zveličarja, evharistične kraje in evharistično mašništvo častil in ljubil. Že brat Leon, spovednik svetnika, govori o neizmerno velikem spoštovanju in pobožnosti sv. Frančiška do presvetega Telesa Kristusovega. In kakor priča Tomaž Čelanski, njegov življenjepisec, je sv. Frančišek gorel ljubezni do zakramenta Telesa Gospodovega. Ljubezen

do Jezusa v tabernaklju lahko po pravici imenujemo strast sv. Frančiška. Zato svetnik ni mogel iti mimo nobene cerkve. Najprej je moral vstopiti, da je božjemu Zveličarju poklonil svoje pozdrave in svoje češčenje. Tabernakelj je bil zanj magnet, kateremu se nikakor ni mogel ustavljati. Tam je bil njegov zaklad, tam je bilo tudi njegovo srce. Če je prišel v kak kraj, je najprej obiskal Jezusa Kristusa, Boga v tabernaklju. Če je bila cerkev zaprta, je zunaj na prostem pred njo pokleknil. Kolikorkrat je stopil v cerkev, je padel na svoj obraz in molil besede, ki jih njegovi sinovi še dandanes za njim molijo: »Molimo Te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah celega sveta, in Te hvalimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.« Pogosto je cele noči prečul v cerkvah, na stopnicah oltarja v zaupnem dvogovoru s svojim Bogom. Čas mu je le prehitro minil in često ga je presenetila jutranja zarja v teh sladkih pogovorih. Holandski slikar Diepenbrok je poskušal naslikati svetnika pred tabernakljem. Frančišek bled in shuššan kleči na najnižji oltarski stopnici, kjer je Najsvetejše izpostavljeno v monštranci, nagibno sveto in hrepenenja polno ima oči in pogled uprt na evharističnega Zveličarja; roke in lakti ima daleč razprostrte, zdi se kakor da njegove ustnice pristrčno šepetajo: »O kolik čudež in kolika ljubezen, da se edinorojeni Sin božji tako poniža in se radi našega zveličanja skriva pod neznatnimi podobami kruha in vina.«

Sv. Frančišek rad prisostvuje daritvi sv. maše.

Samoposebi razumljivo je, da je sv. Frančišek rad prisostvoval pri sv. maši, kolikorkrat je le mogel. Gnalo ga je k temu njegovo hrepenenje, da bi sodoživljal dogodke zveličanja, gnalo ga je k temu hrepenenje po združitvi, da bi bil z Jezusom vred križan, kakor to jasno kaže dogodek, ki ga je doživel na gori Alverniji, kjer je prejel sv. rane, vidno znamenje njegove goreče ljubezni do Križanega.

Tomaž Čelanski poroča o njem: »Sv. Frančišek je smatral za nepojmljivo zanikarnost, če bi ne bil, če je bilo to le količkaj mogoče, vsak dan prej pri eni sv. maši. Če ga je bolezen zadržala, da ni mogel v cerkev, je prosil duhovnika, da je zanj, če le mogoče v bolniški sobi, bral sveto mašo. Če to ni šlo, si je dal prebrati iz mašne knjige dnevni evangelij ter je bil duhovno pričujoč pri sv. maši. Rekel je: »Če ne morem biti pri sv. maši, tedaj molim Telo Gospodovo v premišljevanju z očmi duha prav tako, kakor če bi ga videl pri sv. maši.« In s kolikim spoštovanjem in kako ganjen je svetnik prisostvoval vsakdanji daritvi na križu, nam povedo besede, katere je nekoč zaklical mašnikom svojega reda: »Vsak človek bi se moral veseliti, če se pokaže Kristus, Sin živega Boga, v rokah duhovnika!«

Sv. Frančišek pri obhajilu.

Vsaka ljubezen hrepeni po združitvi in hoče biti eno z ljubljenim bitjem. Zato je sv. Frančišek »gorel od ljubezni do zakramenta Telesa Kristusovega«, kakor priča sv. Bonaventura o svojem serafinskem očetu.

Pogosto je prejel sv. obhajilo in sicer s toliko pobožnostjo, da je tudi vso svojo okolico nagnil k pobožnosti. Če je sprejel sladko brezmadežno Jagnje, je bil v duhu kakor omamljen in večkrat se je pri tem zamaknil. Kolika združitve ljubezni je pač morala biti pri sv. obhajilu med sv. Frančiškom in njegovim Jezusom. Silvio Pellico se zdi, da je temu prisluškoval in tudi občutil, ko poje:

»Jaz ljubim in ob mojem srcu bije Srce mojega ljubljenca. In to je bil — oh, trepetajoče ustnice si komaj upajo izreči — to je bil Gospod!

Z začudenjem gledajo čisti duhovi, kako stopa s pajčolanom pokrit k temu dediču uboštva in krivde! Vidi jo ga, kako ozdravlja strtega črva s svojimi lastnimi rokami! In celemu svetu oznanja svoje veselje, da je zdaj od njega ljubljen!«

Saj bolj se svojemu Gospodu in Učeniku ni mogel približati kakor pri sv. obhajilu, ko je njegovo srce bilo ob Srcu Jezusovem; ko je Zveličar, ki se je z njim združeval, njemu dal del svojih misli in čuvstev in ga s svojim bistvom in svojo ljubeznijo popolnoma prevzel. Samoposebi razumljivo, da je vse njegovo mišljenje, hotenje in dejanje, bilo popolnoma pod vtisom te dušne hrane, tako da je obhajilo z ustnicami postajalo vedno bolj obhajilo srca s popolno sličnostjo s Kristusom, s posnemanjem njegovega življenja in njegovih čednosti in kolikor bolj se je to preobrazenje s pogostim sv. obhajilom in s sodelovanjem svetnika vršilo, toliko bolj je Francišek v resnici lahko rekel: »Glej, jaz živim, toda ne jaz, Jezus, Ti živiš v meni.« S tem pristrčnim občevanjem z evharističnim Zveličarjem posebno v svetem obhajilu je Francišek postal živa slika Jezusa Kristusa in Kristonosec v posnemanju njegovih čednosti.

Francišskovo spoštovanje do presvetih Skrivnosti.

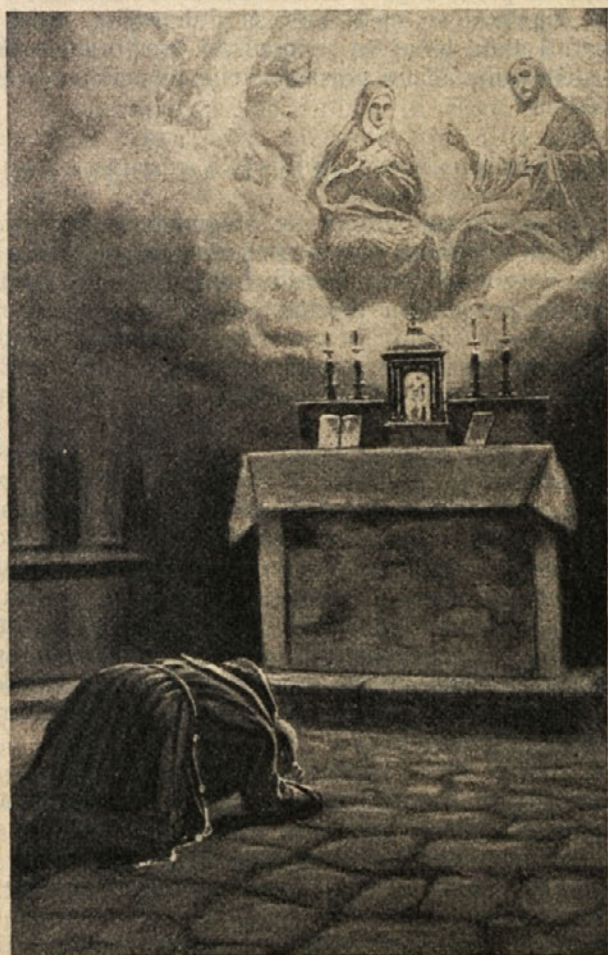
Iz spoštovanja in ljubezni do svetega zakramenta je sveti Francišek gorel za vse, kar je bilo v bližnji in daljni zvezi s to skrivnostjo. Čeprav je sveto uboštvo ljubil čez vse, vendar je hotel, kakor to izjavlja v svoji oporoki, naj se te presvete Skrivnosti nad vsemi drugimi stvarmi častijo in na dragocenih krajih spravljajo. Že kot mladenič je večkrat kupil dragocene obleke in orodje, ki se rabijo pri presveti daritvi, in jih je skrivaj pošiljal za uboge duhovnike in cerkve. Znano nam je, kako je sam skrbel za čisto cerkveno perilo, kako je po sv. Klari in njenih hčerkah v samostanu San Damiano pustil šivati oltarne prte in cerkvena oblačila za ubožne cerkve. Pogosto so ga opazovali, kakor je z veseljem pripravljajl testo, iz katerega so imele biti pečene hostije, in kako jih je dal peči z umetniško izdelanimi kleščami. Take klešče je pošiljal tudi po svojih sobratih v posamezne provincije, da bi tako lahko povsod pekli čiste in lepe hostije. On je bil tisti, ki je kot prvi vpeljal plaščke za cibarje. Če je na svojih popotovanjih prišel v kako zanemarjeno hišo božjo, jo je ponižno in pobožno očistil in osnažil in okrasil oltarje, da bi vse-mogočni Bog bil v njih dostojno počeščen.

Iz tega spoštovanja je tudi izviralo njegovo nagnjenje, da bi zopet vzpostavil uboge in razpadle cerkve. Cerkvica pri sv. Damijanu pri Asiziju in prav tako tudi porcijunkulska cerkvica in še več drugih, se imajo samo njemu zahvaliti, da so še ohranjene. Bilo je v resnici spodbudno in ganljivo, kako je svetnik šel od hiše do hiše ter zbiral stavbno opeko in pomožne delavce, na lastnih ramenih nosil skupaj kamne ter se cele mesece tako trudil, da so se njegovi nežni udje pod delom skoro zgrudili.

Francišskovo spoštovanje do duhovništva.

Pobožnost do presvetega Zakramenta je Franciška tudi navdahnila z neskončnim spoštovanjem do duhovnikov. Najbolj očitni dokaz tega spoštovanja, ki ga je imel do mašniške časti, je bil pač ta, da je samega sebe smatral za nevrednega, da bi prejel mašniško posvečenje. Kakorkoli so vanj silili, naj bi tudi on vstopil v to mašniško svetišče, je vendar to

stalno odklanjal ter bil zadovoljen s tem, da je bil dijakon in da je kot tak lahko duhovnikom služil pri sv. daritvi. Če je srečal kakega duhovnika, je pred njega pokleknil in poljubljal celo zemljo, katere so se dotaknile duhovnikove noge. Večkrat je dejal, kakor nam poroča Tomaž Čelanski: »Če bi srečal istočasno svetnika, ko pride iz nebes, in ubogega duhovnika, bi najprej izkazal čast duhovniku in najprej njemu roke poljubil.

Sv. Frančišek Asiški moli pred tabernakljem

Rekel bi: Sv. Lavrencij, počakaj malo! Roke tega duhovnika so se dotaknile Besede Življenja in imajo nekaj nadčloveškega na sebi.« In celo na smrtni postelji v onem slovesnem trenutku, ko je bil nekako notranje prisiljen, da svojim sobratom še enkrat položi na srce to, kar mu je najljubše in najdražje na zemlji, je moral njegov brat Leon vsem svojim sobratom napisati kot njegovo oporoko: Evharistični testament, v katerem med drugim zatrjuje, da je Gospod dal njemu, bratu Frančišku toliko vero v duhovnike zaradi njihovega posvečenja, da bi tudi, če bi ga preganjali, vendar pri njih iskal zavetja. In če bi tudi imel toliko modrost kakor Salomon in bi našel uboge duhovnike tega sveta, bi vendar ne maral

pridigati v njihovi župniji zoper njihovo voljo. »In njih in vseh drugih,« tako pravi sv. Frančišek dalje, »se hočem bati, jih ljubiti in jih spoštovati ko svoje gospode in nočem v njih premišljevat¹ greha, ker vidim v njih Sinu božjega in so oni moji gospodje. In vse bogoslovce in tiste, kateri oznanjajo besedo božjo, hočem, da jih spoštujejo in častijo kot take, kateri nam dajejo duha in življenje.« Kako globoko spoštovanje do duhovništva se vidi iz teh besed! Napravile so globok vtis na vse njegove učence, da so iz spoštovanja do presvetega Zakramenta tudi oni duhovnike nad vse na svetu častili. Kjerkoli so našli kakega duhovnika, najsi je bil bogat ali reven, dober ali slab, tedaj so se ponižno pred njim priklonili in mu izkazali svoje spoštovanje. Tako poročajo trije tovariši v svojem življenjepisu sv. Frančiška.

Frančiškovo evharistično delovanje.

Ljubezen in spoštovanje do presv. Zakramenta pri sv. Frančišku s tem še davno ni bila izčrpana, tudi o njegovem apostolskem delovanju je presv. Evharistija zavzemala prvo mesto. Lahko rečemo, da je bilo presv. Rešnje Telo najbolj priljubljen predmet njegovih govorov. Vedno zopet se nanj povrača v svojih pismih in govorih. V Kristusa Gospoda verovati in Kristusu Gospodu služiti se pravi verovati v presv. Evharistijo in Evharistijo častiti. In kdor živi iz Evharistije in z Evharistijo in za Evharistijo, ta živi iz Jezusa, z Jezusom in za Jezusa še danes s tako polno resničnostjo, kakor nekoč njegovi učenci. To je bila evharistična pridiga sv. Frančiška za krščansko ljudstvo. V svojem viteškem naziranju se je obrnil tudi na kneze ljudstva. Pisal je pismo voditeljem narodov, v katerem vse mogočnike in svetovalce, sodnike in vladarje poziva, naj se poklonijo in časte Jezusa Kristusa, Kneza vseh knezov v presv. Evharistiji in da naj pobožnost do presv. Zakramenta tudi pri ljudstvu pospešujejo.

In kakor tudi je duhovnike visoko častil zaradi njihovega posvečenja in duhovniške časti, jih je vendar tudi s sveto odkritostjo opominjal, naj vendar živijo tako, da bodo vredni zaupane jim oltarske Skrivnosti, naj isto s pobožnostjo vršijo in sprejemajo in da naj z vsemi sredstvi to čiščenje pri ljudstvu pospešujejo.

Brat Leon, njegov stalni spremljevalec, pripoveduje o prvih pridigarskih popotovanjih sv. Frančiška, kako je po pridigi vsakokrat zbral navzoče duhovnike v zaprtem prostoru, da ga ne bi slišali svetni ljudje. In tedaj jim je govoril o gorečnosti za zveličanje duš in jim posebno priporočal, naj cerkve, oltarje in vse, kar služi za obhajanje najsvetejših Skrivnosti, snažno drže.

Še bolj resno je zabičeval lastnim sobratom naj svetijo vsem vernikom z gorečo ljubeznijo do presv. Zakramenta. Vedno je to bratom polagal na srce na generalnih kapitljih svojega reda. Trije tovariši poročajo, da jih je venomer opominjal, naj vendar pobožno mašujejo in z največjo pobožnostjo molijo Telo Gospodovo. In ko proti koncu svojega življenja ni mogel biti več sam prisoten pri kapitlju, je poslal skupščini eno onih čudovitih pisem, kjer z lastno srčno krvjo piše: »Rotim vas vse, bratje, s poljubom vaših nog in z vso mogočo ljubeznijo, da vse spoštovanje in vso čast, katere ste sploh zmožni, izkazuje²te presvetemu Telesu in presveti Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, v kateri se je to, kar je v nebesih in na zemlji, zopet spravilo z Bogom Vsemogočnim.«

Njegovi sinovi pa naj ne bi samo osebno evharistično pobožnost ljubili in gojili, ne, Frančišek je hotel, naj bi to pobožnost tudi pri drugih, pri duhovščini in ljudstvu z vso močjo pospeševali, to se pravi: Njegovi

sinovi naj bi bili nosilci pravega evharističnega svetovnega misijona. Ob vsaki priliki naj bi ljudstvo na to spominjali, da se nihče ne more zveličati, kdor ne prejme najsvetejšega Telesa in presvete Krvi Gospodove. Izdal je tudi posebno okrožnico na vse redovne predstojnike in po njih na vse člane reda. In njegovi učenci so ga dobro razumeli, vprav pobožnost do presv. Rešnjega Telesa so kot pristno frančiškansko pobožnost, kot pristnega frančiškanskega duha vedno čuvali in gojili.

Duh sv. Frančiška še dandanes živi med nami in tudi njegova ljubezen in pobožnost do presv. Zakramenta je še dandanes živa v njegovih otrocih. Naj omenim tu le sv. Klaro, duhovno hčerko svetnika, ki kot simbol nosi v rokah posodo za najsvetejšim Zakramentom. Omenim naj le sv. Antona Padovanskega, čudodelnika, in Bertolda iz Regensburga, pridigarja presvetega Zakramenta. Spomnim naj le na vrhove frančiškanske znanosti: na Aleksandra Haleškega, Bonaventuro in Duns Skota, katerim so dali častno ime: »Bogoslovci najsvetejšega Zakramenta«. Frančiškana sv. Paškala Bajlonskega je sv. Cerkev postavila za zaščitnika vseh društev in častivcev sv. Rešnjega Telesa. Frančiškan Jožef Plantanida iz Ferna je ustanovitelj 40 urne pobožnosti pred Najsvetejšim in ves frančiškanski red je bil zagovornik in razširjevalec praznika presvetega Rešnjega Telesa in njegove osmine.

O da bi pač duh ljubezni in pobožnosti do presv. Zakramenta zopet oživel v srcih vseh vernikov, zlasti še otrok, sinov in hčera sv. Frančiška!

Kaj pa mi?

V času, ko se je cerkev večinoma nahajala v povsem nevrednem stanju, ko so mnogokje s sv. Rešnjim Telesom ravnali s strah zbujujočo ravnodušnostjo in so sv. Rešnje Telo v najširših krogih ljudstva in duhovnikov zanemarjali, je sv. Frančišek, svetnik pred tabernakljem, ta najsvetejši Zakrament ljudem zopet približal ter ljudem napravil pot in dostop do vira zveličanja zopet lahko in prijetno. Po pridigah svetnika in njegovih redovnih sobratov je sprejem zakramentov tako narastel, da se celo škofje in svetni pisatelji tedanjega časa temu niso mogli dovolj naučuditi. Sprejem zakramentov je pa še vedno najboljši termometer za merilo verske gorečnosti posameznega naroda.

Bog noče, da narodi poginjajo, katere je odrešil njegov Sin, Bog hoče vstajenje in novo življenje. Frančišek, veliki svetnik pred tabernakljem, nam kaže pot do tega novega življenja s tem, da nam z besedo in zgledom kliče: Za menoj, za menoj! In po meni h Kristusu, ki je Pot, Resnica in Življenje. O, če bi vsaj svet razumel ljubezni polno vabilo iz tabernaklja: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom okrepčal!« Tisti, ki nas tako vabi, je prav tisti Zveličar, ki je nekoč po zemlji okoli hodil v človeški podobi, pomagal in tolažil ter dobrote delil. Kar nam je bil prej, to nam je še danes v presv. Zakramentu: prijatelj, tolažnik, svetovavec, pomočnik, zaščitnik, učenik in zdravnik za dušo in telo!

O da bi pač imeli živo vero sv. Frančiška, potem bi tudi mi cerkev, to stanovanje božje, visoko cenili in ljubili; tedaj bi za nas ne bilo nobenega lepšega kotička na celem svetu kakor pri Jezusu pred tihim tabernakljem; tedaj bi čutili to srčno potrebo biti pri Jezusu v Najsvetejšem Zakramentu; tedaj bi tudi ne mogli iti mimo kake cerkve, ne da bi za trenutek vanjo stopili in skritemu Bogu in Zveličarju izkazali dolžno čast in ljubezen. Nedvomno bi potem Zveličarja vsaj mimogrede pobožno pozdravili morda z molitvijo sv. Frančiška: »Molimo te, Gospod Jezus Kri-

stus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah celega sveta, ker si s svojim svetim križem svet odrešil!« Tedaj bi se tudi radi udeleževali vsakdanje ali nedeljske večerne pobožnosti ali blagoslova in za častno zadevo bi smatrali, da ob prazniku sv. Rešnjega Telesa v procesiji primerno počastimo svojega Zveličarja. Kratko povedano, bili bi povsod zraven, kjer bi šlo za to, da počastimo evharističnega Kralja v Zakramentu oltarja, da vršimo pri njem evangelijsko službo in vsaj, kar se nas tiče, storimo Njemu bivanje pri nas kolikor mogoče ljubo in prijetno.

S toliko večjim zaupanjem bi potem tudi k njemu hiteli, da mu predložimo svoje zadeve in ga prosimo pomoči in milosti.

Kakor Frančišek, bi se potem tudi mi čutili privezane, kakor moleči angeli, na sveti kraj, kjer biva božji Zveličar. Angelom podobno bi bilo naše obnašanje, tako da bi vsak, kateri bi nas opazoval, moral priznati: »Resnično, ta veruje v Jezusa v presv. Zakramentu!« S prerokom bi tudi mi ljubili kras hiše božje; kakor Frančišek, bi tudi sami bili pripravljeni pomagati, če treba, cerkev krasiti, z veseljem bi prispevali svoj dar za okras hiše božje, za nabavo novih svetih posod in oblačil, za zidavo novih cerkva.

Če bi imeli živo vero v sv. Frančiška, kako bi gorelo naše srce polno gorečnosti in ljubezni za daritev sv. maše. Ne samo ob nedeljah in praznikih, ko nas kliče stroga dolžnost, ampak tudi ob delavnikih, ko nas kliče le ljubezen, bi bili polni svetega hrepenenja doživljati dogodke našega zveličanja v presveti oltarski daritvi, ki ni drugega kakor živo ponavljanje Kristusovega življenja in smrti. Kako bi se ob požrtvovalnem ognju ljubezni, ki na oltarju gori, zlasti pri daritvi sv. maše v živem plamenu, tudi naša požrtvovalna ljubezen zopet na novo vžigala! In kaj potrebuje današnji svet bolj kakor požrtvovalno ljubezen, požrtvovalnega duha in požrtvovalnih duhovnikov.

Pri oltarju v luči sv. daritve bi se nam tudi duhovnik pokazal v vsej svoji velikosti in časti kot pravi namestnik božji na zemlji, kot upravitelj njegovih svetih skrivnosti in kot delivec njegovih zakladov milosti. S sv. Frančiškom bi tudi mi govorili: »Mašnikov se hočem bati, jih ljubiti in častiti kot svoje gospode.« »Srečen služabnik božji (zato tudi srečen narod), kateri časti duhovnike, ki živijo po predpisih rimsko-katoliške cerkve, gorje pa tistim, kateri jih zaničujejo! Mašnika zaničevati je večji greh, kakor zaničevati vse druge ljudi skupaj!« Tako je govoril sveti Frančišek.

Če bi imeli živo vero sv. Frančiška, potem bi nam tudi pogostno sveto obhajilo bila srčna potreba, pa pred vsem tudi umevanja polno sveto obhajilo, katero želi tudi sveta cerkev, ko pusti duhovnika po svetem obhajilu takole moliti: »Kar smo z ustmi zaužili, o Gospod, daj da to v čistem srcu ohranimo in iz časnega daru naj nam to postane večno zdravilo!« To je obhajilo srca, obhajilo življenja. To obhajilo srca mora biti predvsem naše najiskrenejše hrepenenje. In v čem prav za prav obstoji to obhajilo srca?

»V popolni sličnosti in enakosti kristjana s Kristusom, v posnemanju njegovega življenja in njegovih čednosti. Načela Kristusova morajo biti naša načela, misli in čuvstva Kristusova morajo tudi naše misli in čuvstva očistiti, obvladati in urejevati. Besede Kristusove morajo biti naše vodilo, dejanja Kristusova pa morajo preiti v naše življenje.« Z drugimi besedami: mi moramo postati nosilci Kristusa s posnemanjem njegovega življenja. Evharistični Bog mora obvladati vse naše življenje, zasebno in javno. K nam vsem mora priti in nad nami vsemi gospodovati evharistično kraljestvo Gospodovo. Bolj po domače bi lahko rekli: evharistična mora

biti vzgoja našega značaja in prav ta je današnjemu človeštvu potrebna. Ljudje iščejo odrešenja v športu, potreben pa nam je bolj šport naše volje, bolj evharistično delo, bolj evharistična vzgoja značaja! — tako nam kliče svetnik pred tabernakljem. V pogostem, umevanja polnem svetem obhajilu, imamo gotovo zdravilo zoper vsa zla sedanjega časa, tako nam kliče veliki evharistični papež tretjerednik Pij X. V sv. obhajilu imamo Kruh močnih, Vino, iz katerega poganjajo deviške duše. »Kdor je moje Meso in pije mojo Kri, ta ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.« Vprav s pogostim sv. obhajilom nam bo oltarski zakrament postal to, kar bi nam vsem moral biti, naša nebesa na zemlji.

Vsi ljudje in vsak posameznik, tudi najbolj ubogi in najbolj neizobražen more postati cel kristjan in cel katoličan, če le sledi vodstvu in vzoru ubogega, malega in vendar tako velikega svetnika pred tabernakljem, sv. Frančiška Asiškega.

P. ROMAN:

Vir edinosti

Pred nami je prekrasna slika španskega slikarja Joséja Gallegas, ki predstavlja obhajilo v vaški cerkvi. Stari župnik, v službi že osivel, obhaja svoje vernike. Deklice v zorni mladosti kleče poleg sivolasega moža: vsi so eno v lomljenju kruha...

To je na vasi. Še vse drugače pride do izraza ta edinstvena sila in moč svete Evharistije, združiti največje napetosti in nasprotja, v mestu, kjer so socialne in siceršne prilike bolj razrvane in tako zelo neenake.

Vedno znova človek prav pri obhajilu čuti, kako Evharistija v duši obnavlja miselnost: enakosti, bratstva, edinosti. Kako napravi visoke in odlične tega sveta enake otrokom, ki so iz preprostosti, ubošva in celo pomanjkanja! Nobena sila tega sveta tega ne zmore. Zakaj nasilno izenačenje še ni enakost, še ni bratstvo, še ni sestriška ljubezen. In tu je, in ta sila raste, ta moč je vedno nova in nezmanjšana.

Tega se zavedajo vsi, ki z resnično živo vero pristopajo k angelski mizi. Tu se blaže nasprotja, napetosti, tu in samo tu se človek zave, da so pred Bogom edino dušne vrednote dragocene, vse drugo namreč odpade. Brezpogojno.

Na misel mi prihaja, kako bi bilo vse drugače v Evropi in na svetu, če bi vsi vodilni možje društva narodov pred zasedanjem pristopili k temu viru edinosti, če bi vsakdo prisegel pri živem Bogu: delati za blaginjo človeštva...

Opravki vsakdanjosti izsuše srce, vklenejo duha in ga odvrnejo od Boga in velike zveličavne misli. Vedno je kaj, kar priganja, kar ne trpi odloga in hkrati polagoma, brez določenega načrta, zgolj pod silo opravkov, ki smo si jih dali, opuščamo vaje, ki hranijo pobožnost, duhovno branje, molitev, neogibno potrebne verske dolžnosti: in tako poteka življenje, polno načrtov, skrbi in dela, medtem ko pozabljamo edino potrebno. Celu boleznini nas ne zdramijo: nobenega opomina ne slišimo. Končno pride smrt, zgrabi človeka in ga postavi pred sodnika. Ta vpraša: »Kaj si počel s časom, ki sem ti ga dal?« Nesrečnik v trenutku vidi trideset, štirideset, šestdeset let, ki jih je zapravil samo s svetnimi skrbmi, in sicer ne vidi ničesar. Na svojo dušo sploh ni mislil. Zdej je prepozno, da bi se bavil z njo, in njena usoda je nepreklicno določena. Lamennais

José Gallegas: Sv. Obhajillo vir edinstosti.

Strmenje sv. Janeza

Evangelisti pripovedujejo, kar so videli in doumeli iz Kristusovega življenja. Poročajo o tem, kar je govoril, kar je bil storil in kaj se mu je dogodilo. Oni poročajo in komaj se tu in tam začuti ono osebno, kar so sami pri tem občutili.

Tako je pri sv. Marku, da človek, ki prav pazno bere začuti, kako srce temu evangelistu bije, kako vse sodoživlja, kar pripoveduje, kako v njem deluje silna božja moč, z vedno večjim vzponom. Semkaj morda spada, kar človek tu in tam zasluši iz pristrčnosti blagovesti po sv. Luki. Kako nekdo tukaj govori iz šole apostola Pavla, ki je pred vsemi drugimi doumel najgloblje skrivnost deviškosti in misterij Cerkve in ki edini je bil zmožen, da je tako globoko pokazal pot do umevanja deviškega materinstva.

Samo eden je, ki dopusti, da med njegovimi vrsticami beremo, kako je vse srce prevzeto ob tem edinstvenem sporočilu, ki ga piše, to je sveti Janez. Ta mož zares ni ono mehko slabotno bitje, ki ga nam tu in tam umetnost hoče prikazati. Kristus sam ga imenuje gromovnika in drugič ga mora karati, ker hoče priklicati nad Samarijo ogenj in žveplo.

Sv. Janez ima plameneče srce in velik duh, močan in silen, biva za tem čelom. Ta duh je ves buden za skrivnosti sv. Duha. Ko je pisal evangelij, je bil starček, blizu 100 let star, toda njegovo srce se ni postaralo. In kakor pač piše, čutimo, kaj je bil on nekoč občutil, ko je v viharju binkoštnega praznika Gospoda prav razumel. In to občutje je tekom dolgih let ostalo neovenjeno: Veliko strmenje nad tem: kako se je to moglo zgoditi, da je BESEDA MESO postala...

To strmenje nikakor ni dvom, začetek njegovega evangelija govori: »In Beseda je Meso postala in med nami prebivala in videli smo jo polno milosti in resnice.« In v prvem svojem pismu: V tem je bila razodeta božja ljubezen do nas, da je Bog poslal svojega edinorojenega Sina na ta svet, da po njem živimo.

Vsepovsod čutimo, da kar ne more dovolj s poudarkom povedati sporočila: »To večno novo, to nepojmljivo — Življenje se je v resnici razodelo: In mi smo to videli... In naše roke so to Življenje občutile... In mi to izpričujemo...

To je njegovo strmenje: Kako je le to moglo biti, da je Bog, da je Beseda, ki je svet ustvarila in ki je pri Bogu, ki je Bog sam — kako je to moglo biti, da je ta Beseda postala Človek? Resničen človek? In da ne ostane nobenega dvoma, sporoči in objame to, kar misli, v oster pojem: Da je Beseda Meso ostala, da je med nami prebivala, da je med nami postavila svoj šotor, če dobesečno prevedemo prvotno besedilo.

Grški modrec Platon pravi, da to ustvari pravega modroslovca, ki je vezan na živo resnico, da strmi, da se čudi. To ne pomeni dvomiti; dvom sam vedno ubija. Pa tudi ne pomeni vedeti, zakaj vednost sama človeka omeji. Je to nekaj, kar ima v sebi gledanje in zaeno vprašanje. Odločen DA, vendar pa ne zaključen, temveč Da, ki neprestano še naprej hoče. Je to iskanje, ki pa izhaja iz prvega: Našel sem, ki v sebi nosi že novo obljubo.

Tudi moderni človek, ki razmišlja o Bogu, ki razmišlja o Evharištii, pozna to strmenje. Samo vpraševanje človeka kar razblini. Samo trdno verovanje človeka napravi hladnega. Vera združuje oboje: Vprašujočo gotovost in zaupljivo iskanje. V veri je strmenje in od tod izhaja ta miselnost. Strmenje ima gotovost in vendar ni čisto spokojno, temveč nosi v sebi

nenehno hrepenenje. Ima gotovost, toda tako, ki presega ves smisel in vso oholost doumetja. Vedno znova bo srce vse prevzeto od vprašanja: Le kako je to moglo biti, kar je tako zelo gotovo? Kako je to možno, ko vendar na tem sloni in stoji moje življenje.

To strmenje sv. Janeza, ki je v bistvu strmenje globoko čutečega modernega in religioznega človeka, je dediščina tega apostola in pevca največje Ljubezni.

*

Njemu se je ob tem strmenju pojavil bridko grenek in muke poln »zakaj«: »V njem je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi in luč sveti v temi in tema je ni sprejela. Na svetu je bila in svet je po njej nastal in svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla in njeni je niso sprejeli.« Kako je to moglo biti? Kako je to mogoče, da je On, ki je po njem vse, prišel na ta svet in delo njegovih rok ga ni sprejelo. Kako naj Luč posveti v temo in tema ne zahrepeni po luči? Kako je to mogoče, da je med nami še vedno On, Luč sveta in da tako potrpežljivo čaka in da najbolj žarka Luč biva poleg najbolj obupne teme in da tema nič noče vedeti o Luči.

Na to ni nobenega odgovora. To je skrivnost zanikanja, in kako je zopet to mogoče spričo neskončne moči božjega DA, ki vendar sve napolnjuje. Toda Janez pozna besedo, jaz ne vem za nobeno lepšo, prav tako v prvem pismu. Tam govori onim, ki so potrtega srca. In vse to velja v najširšem obsegu za vse, karkoli je nemira in stiske v človeškem srcu: »Če pa nas naše srce toži, je Bog večji kot naše srce in vseveden.« Človek bi rad to besedo globoko vsrkal vase, da bi se tam v notranjosti srca odprla kakor cvet čudovite rože... Božja vednost in njegova luč je močnejša kot vsa tema in more vse vase vzeti in zamore tudi NE spremeniti v DA in mrzloto spreobrniti v ljubezen.

Janez ne razume vsega, kakor nobeno človeško srce vsega doumeti ne more. Žalost vstaja v srcu, ki jo premore strmenje molitve: »Beseda je meso postala in videli smo njeno slavo in njene polnosti smo vsi prejeli.«

Do zadnjih globin človek nikoli ne sme, zakaj bati se je, da potem strmenje postane trpek dvom. Nekoč, ko je v šoli prišlo na vrsto, da je Sin božji prišel iz veličastva Očetovega na to ubogo zemljo in postal človek, je vprašal neki otrok: »Ali sedaj ljubi Bog ne more biti nikoli več brez človeka? Ali ga bo za vedno obdržal?« To je strmeče vprašanje sv. Janeza. Nekoč, nekega dne — mi govorimo po človeško bi dejal sv. Pavel; in kako naj sicer tudi govorimo? — nekega dne je postal Bog človek. In od tistega časa — zopet govorimo po človeško, skoraj otroško, in v božjih rečeh je otroška govorica najbolj prava — od tistega dne je obdržal za zmeraj: biti človek. Vedno je na njegovi neskončnosti še malo človečnosti.

Jezus je rekel: »Blagor tistim, kdor se nad menoj ne pohujša.« In tu stoji moderni človek pred drobno belo hostijo. Posvečena je po Besedi in iz moči Besede, strmi, gleda v ta beli oblak, v to belo tenčico in veruje in ljubi in iz te ljubezni raste čudovita moč, ki sega že v poveličanje.

(Mestoma povzeto po Romanu Guardianiju.)

Evharistični svetnik

Leta 1897. je prejel papež Leon XIII. dve prošnji in dva predloga, koga izmed svetnikov naj proglasi za nebeškega zaščitnika evharističnih kongresov. Predlagana sta bila Tarcizij in P a s h a l.

Nadškof Anton Briganti je v svoji knjižici to evharistično tekmo takole razsodil: »Ob strani pogumnega dečka Tarcizija, ki ga je le srečen slučaj napravil za mladostnega mučenca, stoji vzvišena podoba zrelega moža... Neglede na to, da je bil Pashal tako neustrašen spoznavalec presv. Evharistije, bi bil zanjo srčno rad postal mučenec, da ga ni rešila čudežna božja pomoč.« Sveti oče se je odločil za Pashala.

Pred adventom, ko se Cerkev z Janezom Krstnikom pripravlja na spomin Gospodovega prihoda, je papež Leon XIII. 28. novembra 1897 z okrožnico »Providentissimus« pokazal na angela, ki naj hodi pred častilci evharističnega Kralja in naj mu pripravlja pot v človeška srea.

»Bog, čigar neskončno modra previdnost vse z močjo in milobo uravnava, vodi s posebno skrbjo vse dogodke svoje Cerkve... Za največji dar božje previdnosti pa smatramo v naših časih to, da raste med narodi po slovečih kongresih češčenje najsv. Zakramenta... Ker nam je ta zadeva tako pri srečju in ker smo evharistične shode že tolikrat hvalili, upamo, da jim bomo še bolj koristili, če jim določimo nebeškega zaščitnika med svetniki, ki so posebno častili ta vzvišeni Zakrament.

Med temi zavzema Pashal Bajlonski prvo mesto... Progllašamo torej in v blagor krščanske stvari po naši vrhovni oblasti določamo: Sv. Pashala Bajlonskega za nebeškega zaščitnika evharističnih shodov in vseh bratovščin najsv. Zakramenta, naj so že ali naj šele bodo ustanovljene...

*

V majhni vasici Torrehermosa v Aragoniji (v Španiji) je zagledal Pashal luč sveta 16. maja 1540 na binkoštni praznik. Novorojencu so po binkoštnem prazniku, ki ga Španci imenujejo »Pascua de Pentecosta«, dali ime Pashal.

Oče Martin je bil mož molitve in mati Izabela žena plemenitega in milega značaja. Oba sta se trudila, da bi izoblikovala Pashalovo nedolžno dušo in izkristalizirala njegov značaj.

Kot nežen deček je pasel Pashal ovčice najprej doma (pri svojem očetu), nato ga je pa oče dal v službo za pastirčka k raznim gospodarjem.

Zgodilo se je, da je prišel Pashal v službo k zelo strogemu gospodarju; ta mu je le redko dovolil, da je smel stopiti v cerkev in tam pred tabernakljem razodeti Gospodu svojo ljubezen. Pashal se je mnogokrat bridko zjokal vsled srčnega hrepenenja po Jezusu. Pa si je znal pomagati. V pastirsko palico je izrejljal podobo Matere božje z nebeškim Detetom. Vrh palice je postavil križ. Kadar se je pričela v bližnji cerkvi sveta maša, je zasadil palico v zemljo in je pokleknil pred njo kot pred oltar. Njegova duša je odplavala v cerkev in sledila glavnim delom sv. maše, kakor jih je naznanjal zvonček iz stolpa.

Nekoč pa je Jezus sam utešil Pashalovo sveto hrepenenje. Mladenič je klečal sredi svojih ovčic ves zatopljen v pobožno molitev in venomer je ponavljal besede svetega hrepenenja po angelskem Kruhu. Naenkrat se odpro nebesa in angel se spusti pred Pashala, držeč v rokah monštranco s sveto hostijo, ki je bila vsa ožarjena od nebeške luči. Pastirček je začutil srečo in blaženost v svoji duši, kot še nikdar poprej. Dvignil

je svoje roke hrepeneče kvišku, iz usten se mu je izvila molitev zahvale in ljubezni. Tako je sredi poljane, daleč od cerkve počastil sveto Hostijo. Ker sam ni mogel k evharističnemu Kralju, je pa evharistični Kralj prišel k njemu. Gospodar mu je od tedaj dovolil, da je smel pasti ovčice v bližini cerkve in obiskati vsak čas Zveličarja v najsv. Zakramentu.

Leta 1564. je stopil Pashal v frančiškanski red, 24 let star.

V samostanu je živel Pashal edinole evharističnemu Kralju. Klečati pred tabernakljem je bil višek njegove sreče. Pri daritvi svete maše je Pashalovo oko velikokrat molilo s solzami in srce je molilo z vdanimi vzdih. Trenutek sv. obhajila je bil zanj trenutek rajskega občutka. Misel na Evharistijo mu je bila glavna misel vsakega dne, upanje njegovega življenja, moč njegove duše, tolažba v trpljenju in glavni znanilec vseh njegovih misli, želja in del.

V Pashalovi dobi se je onkraj Pirenejev dvignilo grozno preganjanje duhovnikov in redovnikov. V Franciji je tekla mučeniška kri. Krivoverski Hugenoți so vzdijvali zlasti proti Mariji in presv. Evharistiji.

V teh razmerah so potrebovali zlasti samostanski predstojniki resnih navodil. Velika težava je nastala, koga naj izbero, da ponese navodila frančiškanskemu provincijalu v Bretanjo na Francosko. Izbrali so Pashala. Nepopisno je pretrpel na tisti poti, a vse čudovito potrpežljivo v slavo presvete Evharistije. Na čudovit način je bil obvarovan in je svoje poslanstvo točno izvršil. To kar je Pashala na Francoskem prevzelo z največjo grozo, ni bila sulica, s katero ga je hotel prebosti hugenotski vojak, ni bilo kamenje, s katerim ga je kamenjala naščuvana druhal, ni bil strašen hlev, kamor so ga zaprli — najhujše je Pashala zadel pogled na oskrunjene in opustošene tabernaklje. To ga je navdalo s tako pretresljivimi občutki, da se je prej črnolasi mož vrnil domov popolnoma siv.

Bil je sv. Pashal zvesti sin svojega duhovnega očeta asiškega ubožca Frančiška, ki je zapustil v oporoki svojim otrokom dva najjasnejša bisera: Marijo in presv. Evharistijo. Pashal je šel za svojim očetom. Brez Marije

Sv. Pashal kot pastirček. (Njegov god 17. majnika.)

ne bi bil postal apostol in svetnik presv. Evharistije. Prva in zadnja njegova molitev je bila molitev k nebeški Gospe. Dobro je razumel, da ne bo nikdar našel Kristusa brez Marije, ko vendar tudi Kristus brez Marijinega privoljenja ni hotel priti k nam. Le po Mariji je možno priti k Jezusu, kakor je Jezus po Mariji prišel k nam.

Velika resnica je, da je Marija ustanoviteljica in varuhinja evharističnega življenja v sleherni duši in deželi. Tudi evharistični kongresi so blagoslovljeni po njej. Zato pa moramo z navdušenjem pozdraviti odločitev našega prevzv. g. škofa dr. Gregorija Rožmana, da pride na ljubljanski evharistični kongres tudi podoba M. P. z Brezij.

Poslednja Pashalova molitev k Materi božji je tako lepa, da je ne smemo prezreti. Takole je molil na smrtno uro:

»Presveta Mati usmiljenja, ti visoka Devica, ti vzvišena Devica, ti najvišja Devica! O Mati božja, kraljica zemlje in neba, jasna Gospa vseh angelov in ljudi, ti posebna zaščitnica grešnikov in za Bogom varno zavetje, blagor in pomoč stiskanih: o Marija, sladko ime, razveseljivo ime, ljubeznivo in mogočno ime; o hči Očetova, o mati Sinova, o nevesta Svetega Duha. O božja Porodnica, Gospodovalka narodov, poglej milostljivo na tega ubogega grešnika! K tebi kličem, pridi sladka Devica, pomagaj mi v tej uri tako velike stiske! To je ura, zaradi katere sem te vsak čas

klical, ne zapusti me v tem trenutku, sladka Pomočnica, ki se ti iz vsega sreca priporočam. Pomagaj mi po našem Gospodu Jezusu Kristusu, ki z očetom in Svetim Duhom isti Bog živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj!«

Umirajočemu se je izvil iz prsi še vzdih: »Jezus! Jezus!« in duša je odplavala po plačilo. To je bilo leta 1592. na binkoštno nedeljo in sicer ravno tedaj, ko je pri slovesni sv. maši povzdignil duhovnik sv. Hostijo.

Gospod je Pashalovo veliko ljubezen do presv. Evharistije poplašal z velikim čudežem. Ko so položili svetnika sredi cerkve na mrtvaški oder, je med sv. mašo pri povzdigovanju odprl oči, pogledal sv. Hostijo in nato oči zopet zaprl. Isto je storil tudi pri povzdigovanju predragocene Krvi.

*

Sv. Pashal, evharistični svetnik, pomagaj nam s svojo mogočno priprošnjo, da bo ljubljanski evharistični kongres rodil zlahtne sadove za naš mili slovenski narod in celo našo državo! Vsakemu izmed nas pa izprosi tisto nežno ljubezen do evharističnega Kralja, ki je gorela v tvojem sreju!

HELENA HALUŠKA — P. EVSTAHIJ:

Človeško srce — čudna stvar...

(Nadaljevanje.)

Ta dan je pa vendar ponudila prvič Bernardovemu najmanjšemu steklenico z mlekom ter ga je vzela celo v svoje naročje. Malček je zavrtal svojo glavico na njene prsi in jo resnobno ter presojojajoče pogledal v obraz. Nato pa seže odločno v njene spletene in poravnane lase ter jih z vso močjo potegne k sebi. Takšni lasje, v katerih je polno bučik in igel, so pač prekrasna reč, zakaj mali jih ni več spustil in je godel od veselja. Ko se je ‚La Pepie‘ z rahlo silo hotela oprostiti prijema, je zapihal malček vanjo kakor mačka ter je izkričal na glas svoj upor v svet.

»O jemnasta, o jemnasta, zdaj bodo ljudje mislili, da sem pretepla pamža« — — — uboga ‚Pika‘ ni mogla drugače, kakor da je spet prepuстила na razpolaganje fantičku svojo lasuljo. Zarekla se je pa na tihem, da nikoli več ne bo pomolila prstka takšnemu vražjemu dečku.

Nato je prišla soseda, da bi jo rešila in otroke odvedla domov. Malček pa ni hotel zapustiti svojega igrišča, in ko ga ‚La Pepie‘ vzame v naročje, začuti nenadoma na svojem licu mokro cmokanje malih ustnic. Ali je to poljub ali ugriz?!

V vsakem primeru je to pomenilo močno nagnjenje in ‚Pika‘ se je — sama sebe — v svoje lastno začudenje zaslišala reči: »Ljub junaček, tak' priden, tak' miren.«

»Škoda Bernarda,« je mrmrala soseda, »tako pripraven in tako dober mož...«

Zares, čudež bi bil potreben!

*

Naš župnik ne preneha, moliti za to; ‚La Pepie‘ že bolj pogosto pogleda nazaj na svoji poti k svetosti.

In podoba mlade Roze, ki jo je spet priklicala nazaj v slabotni uri, se ji zmerom znova vsiljuje; ne more se je otresti, ne more se več ubraniti mladostnemu spominu.

Po dolgem obotavljanju je bilo naenkrat tako, kakor da v župnišču ne živi več ‚La Pepie‘ (Pika), temveč le še mlada ‚Roza‘, hrepeneča po ljubezni.

Nihče ni vedel o tem; noben človek ne sluti pričujočnosti nekega povsem drugega človeka. Celo naš župnik ne ve nič, čeprav čuti včasih skrivnostno navzočnost: ‚La Pepie‘ je razmišljena, pri likanju osmudi župniku poslednje srajce; le-ta se spotakne nad otroškimi igrači, kamor koli naj dene svoje noge in nekoč v somraku je bil zaslišal celo rahel, njemu povsem tuj ženski glas, ki je lahko brenčaje pel otroške pesmi.

Logarski hlapec pa pride zdaj bolj pogosto ter sede na kamenito klop pred kuhinjo.

‚Pika‘ z njim celo govori ter mu omije glavo kakor šolskemu otroku!

›Na, pa poglej,« si misli naš župnik, »spet enkrat ima nekdo kozarec preveč!«

Krepki možak na kameniti klopi je pa v besednem boju s Piko vselej podlegel, moral je odnehati; zdaj si že ni več upal v njeni navzočnosti pritoževati se nad ljubim Bogom.

Na tem področju je postala ‚La Pepie‘, če so jo spustili, še veliko bolj zgovorna kakor naš župnik. Le-ta je pogosto s svojega okna poslušal ter se muzal, kako je na svoj način razlagala katekizem. Kar je slišal nekoč v njenih razlogih, ni brez neke izvirnosti:

›Kako, vi menite, da je Bog tako daleč in tako visoko nad nami, da nas prav nikakor ne more slišati, če mi i kličemo k njemu v svoji bedi in stiski?! To je spet neumno moško čenčanje. Mi smo košček njega samega, ali razumete?! Prav tako, kakor je kurje oko na moji nogi košček mene same. Čeprav je še tako daleč od moje glave, ga pa le zadosti čutim, če me boli. In noben velikan ni tako velik, da ne bi mogel čutiti svojega kurjega očesa.«

›No, to bo že res,« je menil možak, »toda kljub temu nisem zaslužil svoje nesreče.«

›Kaj neki more Gospod Bog za to, da si se ti zagledal v žensko, ki ni bila iz istega testa narejena kakor ti?! Saj je vendar že starim Judom prepovedal, da se ne smejo ozirati po tuji ženski. To nikoli ni dobro. Kar je s kmetov, spada na kmete in k logarskemu hlapcu spada neotesan panj. Našemu Gospodu Bogu prav težko dé pri srcu, če se v tem kdo moti, toda on ne more nič za to in nazadnje: lepa leta vama je le naklonil!«

›To že, to že — — — ali kaj imam ja z danes od tega, če pa o n a ni bila srečna z menoj?!«

›Toda, Bernard, bila je pač tudi srečna z vami, kakor je to pri vseh ljudeh in vam je bila hvaležna za vašo ljubezen. Šele zdaj ste jo razžalili, ker nočete privoščiti življenja njenim otrokom.«

Lahno je zaprl župnik okno, začuden nad zgovornostjo svoje redko-besedne postrežnice in gospodinje. Prav za prav se mu pa pri tem nekaj ni zdelo povsem pravilno in na pravem koncu.⁷

*

Že nekaj tednov so si ljudje v vasi marsikaj šušljali. Sabljač je bil nekega dne, ko je šel mimo župnikovega vrta, slišal, kako je logarski hlapec zaklical od druge strani: ›Dober večer, gospodična Roza, dobro spite!«

⁷ Nenavadno je bilo, da je ‚Pika‘ zdaj tikala logarskega hlapca, pa spet vikala. Tikanje pomeni zaupno pogovarjanje. — Tudi njena primera o kurjem očesu z razlago vred je kaj čudna. Seveda ni mislila dobra verna žena pri tem na kakšen nauk o vseboštvu ali panteizmu; hotela je pač poudariti tesno zvezo med Stvarnikom in njegovim stvarstvom, pa se ni znala prav in dobro izraziti. — Prip. prev.

To je bilo vendar za vdovca zelo domače in zaupno ravnanje! In kdo neki je ta gospodična Roza?!

»Kaj poveste, Sabljač! Dobro spite, je rekel?! Gospodična Roza je rekel?! Kdo bi si bil mislil kaj takega?!«

Sploh pa gospodična Roza le ni bila tako dobro skrita, da ne bi bil nihče mogel tu pa tam uloviti konček njenega predpasnika... Ljudje so že šušljali.

Bernarda so obsipali z vprašanji. Delal se je iznenadenega in, ni prav nič vedel. Enò je pa bilo gotovo: Bernard je manj pil in zdelo se je, da je postal nekoliko bolj miren; njegovi otroci so bili videti zdravi in čedni.

*

Proti koncu poletja je prišel naš župnik nekoč prej domov, kakor so ga bili pričakovali. Neki napev brenčaje in tiho pojoč stopi na vrt, pa obstane kakor ukovan in pesmica mu zamre v grlu, zakaj videl je... verjemite mi... videl je logarskega hlapca Bernarda, kako hodi z roko v roki s 'Piko' po vrtni stezici sem in tja. Pri tem sta tiščala svoje glave skupaj in hodila kakor človeka, ki gresta na daljno popotovanje.

Kakor človeka, ki sta se že navadila eden na drugega: 'La Pepie' in logarski hlapec Bernard!

Naš župnik je z očmi popolnega nerazumevanja buljil v ta čudež — in on je bil vendar tako prisrčno molil za kakšen čudež — medtem ko se je zdelo, da ima mož, kateremu na ljubo se je zgodil čudež, to za nekaj samo po sebi umevnega.

Prečastiti gospod obrne najprej obema hrbet in zapusti svoj vrt tako neopažen, kakor je bil prišel.

Lep večer je bil, noč, tako mehka, tako zasanjana, vsa ovita v rumeno svetlobo in v Marijine laske: 'poletje starih ženic' ga imenujejo.

Tedaj je naš župnik tekal brez cilja po polju naokrog ter se krepko boril s svojim Gospodom: »Moj ljubi Gospod Bog, tako si pa jaz nisem bil mislil, kaj naj to pomeni?!«

»Moj ljubi župnik, to pomeni, da sta Roza in 'Pika' zdaj postali eno. Tvoji priletni 'Piki' je spet vstala njena mladost, njena mladost, ki jo je nekoč dobra Roza darovala tvoji in moji službi.«

»Ali, ljubi Bog, to vendar ne gre, obe občini se bosta valjali od smeha.«

»Pusti jima to veselje!«

»Dobrotni Bog, ne morem. 'La Pepie' je moja leva roka, ne morem je pogrešati, jaz bi moral misliti na samega sebe, za to pa vendar nimam časa, ne utegnem!«

»Imel boš čas, čeprav boš poslej skrb za sebe samega nosil sam kakor vsako drugo dolžnost.«

»Gospod, ja z pa ne potrebujem samo njenih čednosti in vrlin, tudi njenih napak sem potreben, morebiti še bolj kakor vsega drugega. Zares, njene napake naj bodo blagoslovljene, na vso večnost blagoslovljene! Le-te so, ki so me prisilile k marsikaj dobremu; za zveličanje moje duše so mi tako potrebne, da jih ne morem pogrešati.«

»Prepusti meni to skrb!«

»Dobrotni Bog, ali moram tedaj na vsak način vseskozi postati svetnik?!«

Po tem kriku dušne bridkosti je naenkrat kraljevski mir objel našega župnika in čutil je, da se ga je oklenila neizrekljiva smehljajoča se dobrota.

»Svetnik', 'svet'?! Kakšna neprimerna beseda je to! V tem primeru ti je treba samo, da si človek...«

Tako je dejal samemu sebi, in nato prečastiti gospod sede na poljski omejek ter razmišlja.

Dolgo časa, dokler so se zvezde smehljale nad njim.

Potem je šel domov in nosil s seboj eno izmed velikih božjih skrivnosti, spoznanje tega, da celo Vsemogočni, ki je ustvaril zvezde, potrebuje sreče človekove, da stori čudež na drugem človeku'.

*

Previdno odrine zdaj prečastiti gospod vrata svojega vrta. Kljub temu krične 'La Pepie' preplašena in hoče zbežati. Možak Bernard se pa osrči in prične jecljati:

»Prečastiti gospod, gospodična Roza — 'La Pepie' hočem reči — in no, prav tako kakor ljudje pravijo...«

»Ne gre, jaz nočem, ne gne, ne govorite,« je jecljala vmes 'La Pepie' ter se obrnila, da bi odšla.

Naš župnik je hotel govoriti, hotel je pomiriti oba preplašena in osramočena človeka, zmedena v zadregi, v svojem spominu je iskal vse vzvišene besede Visoke pesmi Salomonove... ni jih našel. Takrat pa nazadnje zgrabi Piko za roko in nato še Bernarda, krepko ji strese, položi zatem njene roke eno v drugo in reče: »Vidva sta številki!«

Pri tem je na vso moč bobnal po njunih ramah.

*

Prečastiti gospod je vse storil, da bi se ženitnina obhajala kakor hitro mogoče. Svoji ozlovoljeni cerkveni občini je pripovedoval, da bi jo pomiril, zgodbo svojega sprehoda in pogovora z Gospodom Bogom tisti večer in s tem povabil vse dobre in plemenite duše svoje občine, da bi se udeležile tega božjega čudeža, ki se je zgodil.

Gospodična Roza je smela in mogla doživeti sanje svoje pomladi: nevestin vence in nevestino rahlo ogrinjalo.

Avstrijka ji je celo lasje lepo naravnala. Bilo je pa treba veliko truda in težkih bojev, preden so lasje dobili čedno obliko in voljnost valovite pločevine.

Kljub temu je bila gospodična Roza prav prikupna videti. Svojo glavo je bila nekoliko nagnila po strani; to se ji je dobro in lepo podalo.

Vsi ljudje so tako rekli.

*

Po ženitovanju je naš župnik spremil srečno dvojico tja h gozdni hišici, pred katero je najmanjši poskušal svoje prve korake. Naučili so ga bili besedice 'mama', s katero naj bi sprejel novo mater. Dal je pa prednost temu, da ji je pomolil obe ročici in da se je smejal z vsem obrazom. Kljub temu, da je imel umazani rokici, ga je Roza vzela v naročje ter ga pristrčno poljubila.

'Pike' ni več... si je mislil naš župnik.

Okoli njega se je veselila vsa hiša in z njim ves gozd.

Kljub temu, da je bil večer, so žvižgali vsi ptiči.

Naš samotni župnik je tudi žvižgal — prav tenko — prav tenko...

(Dalje prihodnjič.)

Sv. Rešnje Telo v frančiškanski cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani

Vsem Ljubljančanom, pa tudi tistim, ki prihajajo dan za dnem z de-žele v Ljubljano, je znano, da je v frančiškanski cerkvi Marijinega Oznanjenja leto in dan izpostavljeno sv. Rešnje Telo in sicer ob delavnikih od $\frac{1}{2}$ 6 dalje do zvršetka zadnje sv. maše ob $\frac{1}{2}$ 11 in popoldne od $\frac{1}{2}$ 5 naprej do končane vsakodnevne pobožnosti ob $\frac{1}{2}$ 7. Ob nedeljah in praznikih pa je izpostavljeno sv. Rešnje Telo v češčenju od 6 zjutraj do končane zadnje sv. maše ob $\frac{1}{2}$ 12 in popoldne od 2 naprej do končane popoldanske pobožnosti ob $\frac{3}{4}$ na 5. Samoposebi razumljivo ima tudi župnijska cerkev Marijinega Oznanjenja vsako leto dvakrat celodnevno češčenje in sicer na praznik Marijinega Oznanjenja dne 25. marca in na praznik sv. Paškala Bajlonskega dne 17. maja.

Ni pa vsem znano, kdaj se je začelo sv. Rešnje Telo izpostavljati v češčenje v tej cerkvi in zakaj se je to začelo. Podpisani je nalašč v ta namen vprašal za podrobnosti bivšega provincijala in sedaj provincijalnega delegata dr. p. Regalata Čebulja, ki je pač najdalje časa v ljubljanskem samostanu. Tole mi je povedal:

»Bilo je 17. maja 1929, ko sva govorila s tedanjim župnikom in sedanjim provincijalom dr. p. Gvidonom Rantom, kaj bi se dalo narediti, da bi se na kak način dalo zadoščenje Gospodu za žalitve, ki mu jih povzroča zlasti še poletni čas. Menila sva se, da bi bilo res dobro kaj ukreniti, da bi se istočasno zadostovalo za žalitve sveta in zlasti še za žalitve naše ožje slovenske domovine. Padla je misel, izpostavi naj se vsak dan sveto Rešnje Telo vsaj ob gotovih urah, katero bi ljudi vabilo k molitvi v zadoščenje za vse te žalitve. Zadeva bi se ne dala tako težko izpeljati, ker je cerkev vsekakor zelo obiskana in ker leži sredi Ljubljane, je vsem lahko dostopna.«

»Dne 31. maja,« tako mi je dalje pripovedoval provincijalni delegat p. Regalat, »sem se napotil k tedanjemu ljubljanskemu knezoškofu dr. Antonu Bonaventuri Jegliču, razložil sem mu misli, katere sva izmenjala z župnikom p. Gvidonom, in ga prosil za tozadevno dovoljenje.

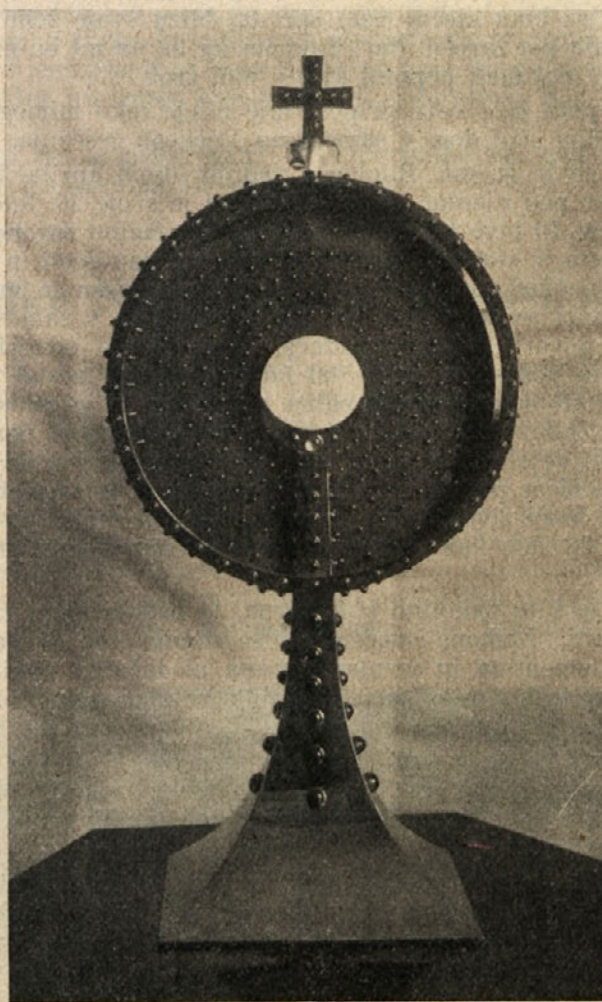
„Dovolim, rad dovolim,“ tako je dejal prevzvišeni gospod škof, „toliko bolj, ker lahko z matematično natančnostjo ugotovimo, za koliko procentov vsako leto pri nas morala pada.“

Nič čudnega ni, da je prevzvišeni g. nadškof tako rad dal tozadevno dovoljenje, saj je splošno znano o njem, da je sleherni dan, če le ni bil službeno od doma odsoten, najmanj šest ur premolil pred Najsvetejšim v svoji zasebni kapelici.

»Opremljeni s tem dovoljenjem prevzišenega smo se dogovorili, da bi bilo najprimerneje začeti s to pobožnostjo s praznikom sv. Frančiška Asiškega, o katerem je znano, da je bil eden največjih probuditeljev evharističnega gibanja. V ta namen smo napravili tridnevnicu na čast sv. Frančišku Asiškemu, tekom katere smo vernikom obrazložili lepi pomen zadoštilne molitve pred Najsvetejšim. Od tedaj vsako leto okoli praznika sv. Frančiška s tridnevnicu proslavljamo obletnico tega dogodka v naši cerkvi.«

Nastala je neka težava v tem, ker smo pač imeli monštrance sicer zelo lepe, toda imele so to pogrško, da se je vsled razsvetljave le malo

videlo sv. Rešnje Telo. Tedanji župnik dr. p. Gvido Rant se je v ta namen obrnil na svetovno znanega arhitekta Josipa Plečnika, da bi napravil načrt za monštranco, v kateri bi bilo kolikor mogoče po celi cerkvi vidno sveto Rešnje Telo. Po tem načrtu je napravil ljubljanski zlatar Ivan Kregar nalašč v ta namen novo monštranco iz medenine, seveda bogato pozlačeno. Ker bi se v kovinastem ozadju svetloba le preveč odbijala, zato so fran-

čiškanke Marijine misijonarke po Plečnikovem načrtu napravile kos pletenine, ki tako omogoča, da je presv. Rešnje Telo brez težav vidno z vseh koncev cerkve in se natančno razloči sv. Hostija, celo če kdo stoji pri velikih vratih cerkve.

Kako zelo se je ta pobožnost Ljubljančanom in vsem tistim, kateri večkrat obiskujejo našo cerkev, priljubila, lahko spoznamo iz tega, ker cerkvi nikdar ne manjka obiskovavcev in molivcev presv. Rešnjega Telesa in dobrotnikov za cvetje in razsvetljava. Sicer pa pridi in poglej sam.

Klic iz tabernaklja

Sloveči francoski pisatelj Francis Jammes, je v svojem testamentu takole napisal:

»Ženi zapuščam krščanskega duha, ki sva ga medsebojno drug v drugem negovala in utrjevala. Spomin na najine skupne molitve, ki sva jih z vso družino kleče opravljala. Vedno hočem ta način pobožnosti za nas ohraniti; jaz bom klečal čisto spredaj blizu svoje žene pred križem, ki mi ga je dala kot zaročni dar. Zaupam na to, da mi bo nekoč dala moj rožni venec in moj mali popotni križ v moj grob...«

Ta mož poln žive vere pripoveduje nekje tako mimogrede, kako je našla Klementina svoj dom v samostanu Večnega češčenja.

Zbudila se je iz sna. Bilo je v zadnjih dneh aprila, bele perunike so dehtele prav pod njenim oknom. Dovršila je svoje 20. leto in Bog jo je klical. Tisti Bog, ki biva tako skrivnostno, tako čudno zagoneten v stotisoč samostanih sveta, v stotisoč cerkvah in kapelah zapuščen in ljubljen, preziran in z največjim ognjem mlade ljubezni oboževan in moljen. Vsi sorodniki in znanci so že vedeli, da gre Klementina v samostan. Spiritual je že parkrat govoril z njeno materjo in jo skušal pomiriti. Toda oče, krepak hrust in posestnik, se ni dal tako odpraviti; postal je jezen in je zarohnel: »Tri sto zelenih, moja edina hčer! Kdo le je otroku vcepil take misli v glavo. Zakaj ne bi ostala pri nas, zakaj se ne bi poročila, postala žena in mati in delala nam vsem veselje, saj vendar ve, da jo imamo vsi tako zelo radi. Sicer pa, saj sem že večkrat rekel, ta samostanska vzgoja! Mar človek ne more živeti Bogu, ne da bi zapustil svoje starše? Oprostite, gospod pater, če vam kar odkrito povem, da sem prepričan, da vi niste brez krivde?«

Mati, ki je bila nekoliko bolj mirna, je prijala moža za roko in mu dejala: »Oprosti, bržkone součenke niso dobile nič drugačnega pokuka kakor naša Klementina in vendar nobena ni začutila poklica. Verjemi, saj je tudi meni težko, da odhaja, ko je bila vendar vedno tako zelo dobra in pridna.

P. Spiritual je še enkrat nagovoril gospoda Verniera in mu dejal: »Zagotavljam vas, da jaz na vašo hčerko nisem nikoli vplival, obratno pa sem ji predočil neštete težave samostanskega življenja. Toda njo je pač dohitela milost.«

»Ah, prosim vas, gospod pater, nehajte s to milostjo! Zakaj je pa moja žena ni imela! Sicer pa kot vidim, se z vami sploh ne da govoriti. Vi sodite, da je čisto naravno, da star mož, kakršen sem jaz, ko se veseli bodoče sreče ob sreči svojih otrok in vnukov, nima nič govoriti in da se ga lahko postavi v kot, kot star ponošen suknjič, ki ni za nobeno rabo. Res bi človek dejal, da bi bilo čisto prav, vse samostane požgati!«

»Obratno, gospod Vernier, jaz ne mislim, da je to nekaj naravnega, pač pa nekaj nadnaravnega. Zakaj, ali mislite, da vaša hčerka nič ne trpi, ko misli na ločitev, na žrtev, zapustiti svoj dom in svoje drage in tistih tisoč svojih malih dekliških radosti, ki so mlademu srcu tako mile in drage.«

»Potem pa ni več pri pravi pameti!«

»Nikar ne govorite tako! Večkrat in večkrat sem jo videl pred tabernakljem, čisto samo, vso zatopljeno v molitev, da me je vsega prevzelo. Ona pač ljubi dobrega Boga in sluti, da bo ob tej mali hišici bolj srečna,

kakor pa v družbi s soprogom, katerih se toliko vidi, ki niso vam prav nič podobni.«

»Ta pretirana pobožnost me bo spravila v grob.«

»Bog ima svoja pota.«

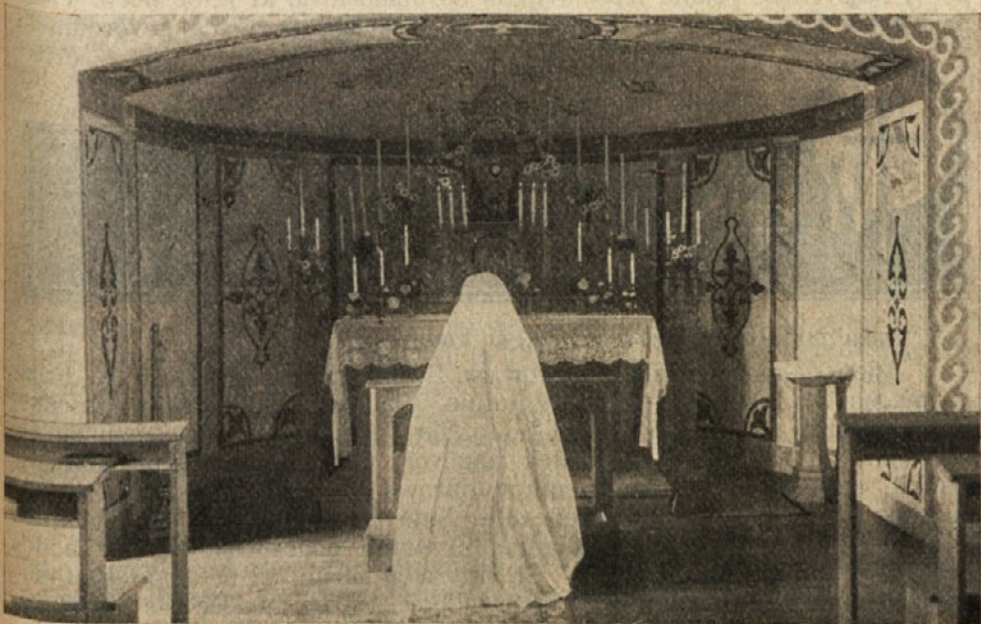
*

Sedaj je vstala. Zadnjikrat doma, danes je zadnji dan v tej svoji dekliški sobi in sedaj jo čaka še, da to pove očetu, da pove materi. Nekoliko se boji in pri srečanju ji je tesno. V kovčegu je že vse uredila in sedaj odpre vrata ter zagleda isti hip očeta, ki stoji v predsobi; ta trenutek očee razume. Kakor otrok zaihti (kako je hudo, če moške imete kakor otroci!). In jo vzame v svoje roke, njeno glavo pritisne na svoja prsa, njegove solze se mešajo z njenimi, dokler ne izreče besed: »Pojdi, moj otrok. Bog je tako močan in velik.«

Tako lep pomladanski dan! Bele perunike na vrtu so se globoko nagnile, ko je Klementina šla mimo njih.

Častilke Najsvetejšega in misijonarke

»Evharistični Jezus je največji misijonar naše družbe,« je rekla prečastita mati Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih. Ko je pošiljala svoje hčere na vse strani, se ji je zdelo posebno važno to, da bodo tam misijonarke in častilke Najsvetejšega. Nič manj s svojim vzgledom kakor s svojim poukom se je mati Marija od Trpljenja trudila, da bi ustanovila takšno družbo, kakršno je videla v enem izmed svojih mističnih pogovorov z Bogom — lilijo, častilko Najsvetejšega, zadoščevalko in priprošnjico. Njene hčere naj bi bile evharistični angeli, ki naj bi razširjali po zemlji kraljestvo Ljubezni in Resnice. »Apostolat s pomočjo Evharistije,« je rekla ona, »češčenje Jezusa v sv. hostiji, ki naj se razširi

v najbolj oddaljene in divje dežele, izpostavljanje Najsvetejšega, ki naj postane središče, moč in hrana pri delu v deželah malikovalcev in najmočnejša opora v življenju žrtvovanja in dolžnosti misijonark — to je bistvo našega dela.«

Zvesta Marija Hermina od Jezusa, prednica sedmih frančiškank, misijonark Marijinih, ki so bile umorjene v Chausi (Kitajska) 9. jul. 1900, je razumela namen svoje ustanoviteljice, ko je pisala: »Češčenje Najsvetejšega je polovica mojega življenja, druga polovica pa je v tem, da ga ljubim in učim druge ljubiti ga.« Bistvo tega je razumela skromna prečastita S. Marija Assunta na Kitajskem, ki je umrla v duhu svetosti l. 1905 in ji je sv. Cerkev priznala heroizem v krepostih z odlokom z dne 28. februarja 1932, ko je v zadnjih trenutkih svojega življenja ponavljala v kitajskem jeziku: »Evharistija, Evharistija!«

Od teh slavnih cvetlic veselja in krone ustanoviteljice družbe se vrnimo zopet k drevesu, ki jih je rodilo in čigar sveta rodovitnost je že razveseljevala nebo.

To drevo, ki ga je vsadila M. Marija od Trpljenja l. 1877, se je razvilo tako močno, da je koncem l. 1934 število kapel, kjer je izpostavljeno Najsvetejše, narastlo na 271. Od teh kapel jih je 77 v Evropi, ostale pa po misijonih.

Najsvetejše je izpostavljeno tudi v kapeli frančiškank misijonark Marijinih v Ljubljani, Mirje 7. Ta zavod je bil ustanovljen l. 1928 predvsem z namenom, da nabira misijonske poklice. Vstopilo je že 38 slovenskih deklet. Nekateri, že redovnice z večnimi obljubami, se žrtvujejo v misijonskih deželah: na Japonskem, v Indiji itd. Razen postulata ima zavod v Ljubljani otroški vrtec za poučevanje francoščine. Mladina more dobiti tam ob privatni pouk. V zavodu je tudi majhna delavnica za ročna dela in ob nedeljah ter zapovedanih praznikih popoldne se zbirajo deklice pod pokroviteljstvom. Od začetka l. 1935 molijo vsako nedeljo eno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim za uspeh evharističnega kongresa.

Opomba: Sv. maša je v kapeli frančiškank misijonark Marijinih ob pol 7, Najsvetejše ostane izpostavljeno do blagoslova, ki je ob pol 3. Vsak prvi petek v mesecu je prva sv. maša ob 6, druga pa ob 7 z govorom.

Naša mladina na Evharističnem kongresu.

Eden najmogočnejših prizorov na Evharističnem kongresu bo brez dvoma nastop mladine v jutru 29. junija. Mladina vseh ljudskih, meščanskih, srednjih in strokovnih šol bo prišla do 8. ure v slovesnem sprevedu na Stadion. Tam bo kratek nagovor, nato pa bo eden navzočih visokih cerkvenih dostojanstvenikov daroval sv. mašo, med katero bo mladina skupno molila in prepevala. Nato pa bo skupno sv. obhajilo mladine. Po slovesnosti bo mladina skromno pogoščena, za kar bodo poskrbele ljubljanske gospe. — Število vseh otrok, ki se bodo nastopa udeležili, je treba prijaviti Glav. prip. odboru, da bo mogoče vse potrebno v zadostni množini pripraviti. — Slovesnost bo čim krajša, da ne bi mla-

dine preveč utrujala. Zato bo na razpolago dovolj ciborijev in duhovnikov za obhajanje. — Kjer le morejo, naj mladino enotno oblečejo: dečki dolge temne hlače, belo srajco s položenim ovratnikom, ovratnico sinje (Marijanske) barve; deklice belo oblačilo, kakor za prvo sv. obhajilo odn. za sv. birmo. Pokrivala naj dečki puste doma, da jih v gnječi ne izgubijo. — Ta obleka pa je zgolj nasvet in nikakšen predpis. Radi pomanjkanja take obleke ne sme noben otrok ostati doma. — Otroci morajo priti v varnem in vestnem spremstvu. Varnost, zdravje in lepo obnašanje otrok mora biti v prvi vrsti v odgovornosti spremljevalcev! Resno odsvetujemo, da bi vodili na to prireditve otroke iz krajev, ki so preveč oddaljeni od železnice in bi radi tega morali potovati ponoči. — Za sv. obhajilo otroke doma lepo pripravite.

Prenočišča na kongresu.

Pri glavnem prip. odboru deluje poseben stanovanjski odsek, ki bo preskrbel posamezna in skupna prenočišča udeležencem kongresa. Velja pa načelo, da more dobiti po tem odseku prenočišče le oni, ki se za to pri svojem župnijskem pripravljalnem odboru prijavi. Ker bo samo priprava skupnih prenočišč stala nad 100.000 Din, bo treba za vsako noč plačati 3 Din. Posamezna (zasebna) prenočišča bodo seveda sorazmerno draga. Ker bodo prireditve kongresa združene tudi s precejšnjim telesnim naporom, je nujno potrebno, da se vsak udeleženec zanima tudi za prenočišče. Oni, ki reflektirajo na skupna prenočišča, bodo morali prinesiti ruho in vsaj skromno odejo s seboj. Pravtako naj vsakdo prinese s seboj milo in brisačo.

Prehrana ob kongresu.

Poseben prehranjevalni odbor se peča z vprašanjem, kako oskrbeti deset- in desettisoče evharističnih romarjev s tečno, zadostno in ceneno hrano. Lahko že danes sporočimo, da bo prehrana organizirana tako, da ne bo nikjer nerodne gnječe, pa tudi tako, da bodo udeleženci dobili hrano za najmanjši denar. Za nakup prehrane bodo izdani posebni bloki, na katerega bo udeleženec dobil hrano samo v določeni gostilni. Tako zvana ljudska hrana bo enotna in bo stala le 4 Din, t. j. obed 4 Din in večerja spet le 4 Din. Ker bodo ob kongresu dnevi že zelo topli, zato ni priporočljivo, da nosite hrano s seboj: pokvari se in še nerodnosti so z zavitki. Zlasti nevarno je v takih slučajih jesti s seboj prinesene mesnine, nato pa piti mrzlo ljubljansko vodo. Bolje je, da vsakdo že sedaj nekoliko štedi in prinese s seboj tistih nekaj dinarjev, za katere bo dobil že dobro hrano. Na razpolago bo pa seveda tudi dražja hrana.

Naš kongres in inozemstvo.

Inozemsko časopisje se po zaslugi naše kongresne tiskovne službe živahno zanima za naše evharistične praznike. Tako so o kongresu že ponovno poročali češkoslovaški, poljski, nemški, francoski in celo angleški listi. Zlasti mnogo je pripomogla k razglasitvi našega kongresa papeška agencija »Fides«, ki je 23. februarja t. l. prinesla v svojem rednem vestniku laskav oglas našega kongresa. Ta agencija ima stike s katoliškimi časopisi širom celega sveta. Tako bo kongres znatno pripomogel k spoznanju naše domovine.

Priprave na Stadionu.

Naš ljubljanski (Orlovski) Stadion, ki danes služi vrlim sportnikom za plemenita tekmovanja v najrazličnejših panogah sporta, bo ob kongresu postal veličastno svetišče Evharističnega Kralja. Na Stadionu se bodo izvršile vse najpomembnejše prireditve kongresa. — Tam bo predvsem na

god sv. Petra in Pavla zjutraj veličastno-ljubka manifestacija naše mladine. Okoli 20.000 naše mladine bo tam pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Takega prizora nismo še nikdar doživeli. — Popoldne istega dne bo tam I. slavnostno zborovanje. Po zborovanju pa bodo slovesno prinesli v Stadion Najsvetejše in ga izpostavili na veličastnem oltarju. Pete litanije bodo nato, naša mogočna ljudska pesem se bo oglasila, na koncu pa blagoslov z Najsvetejšim, o to je mogoče le doživeti! — Zvečer pa bodo prikorakali tisoči in tisoči naših mož in fantov, vsi z gorečimi bakljami v rokah, med pesmijo, molitvijo in pobožnimi zvoki godb v Stadion. Spremljali bodo Najsvetejše, ki Ga bo nosilo osem duhovnikov na posebni nosilnici. In opolnoči bo ves Stadion razžarjen po blesteči luči žarometov, žarnic in ognja bakelj. Tedaj bo pristopil k oltarju visok cerkveni dostojanstvenik in k drugim oltarjem še drugi ter se bodo pod modrim svodom poletnega neba darovala sveta daritev. Med sv. mašo bodo moški peli in molili, pa prav vsi k sv. obhajilu pristopili. To bo res kreпка in čisto moška pobožnost! — Tretji dan kongresa t. j. 30. junija bomo spet zasedli prostrani prostor Stadiona in bomo prisostvovali sv. maši, ki jo bo daroval sam odposlanec sv. očeta. Nebeško lepo bo zvenela v Stadionu neizčrpna lepota koralnih spevov, ki jih bo pelo nad 500 pevcev in pevk. Po sv. maši pa se bomo na II. slavnostnem zborovanju združili v novo manifestacijo naše vere in ljubezni do Boga med nami. — In vsem tem prireditvam ne bodo prisostvovali le bratje in sestre iz cele naše ožje domovine, temveč katoličani vse države, pa še mnogobrojne in odlične skupine iz inozemstva. Navzoči bodo najvišji predstavniki naše države in seveda vsi visoki cerkveni dostojanstveniki, na čelu jim sam odposlanec sv. očeta. — Kaj je bolj razumljivo, kot da bo radi vsega povedanega treba naš Stadion primerno pripraviti. Danes je Stadion radi svojih terenskih oblik nezmožen sprejeti ogromne množice, ki bodo prišle na kongres. Samo ta (terenska) dela zahtevajo mnogo truda in veliko denarja. Naši vrli inženjerji in arhitekti pa so s posebno ljubeznijo pripravili krasne načrte za vso opremo in ureditev Stadiona, da bo mogel biti res v slavo Evharističnemu Kralju, pa tudi nam v ponos. — Vsa ta dela res da zahtevajo mnogo denarnih žrtev. A kje naj bi bila naša darežljivost večja, kot tu, kjer gre za manifestacijo samemu Bogu namenjeno! Zato pa vsi oni, ki vam je božja Dobrota omogočila manj težko življenje, ne nehajte misliti na to skrb Glav. prip. odbora in žrtvovati v namene kongresa. Do danes zbrana sredstva še dolgo ne zadostujejo. Ni pa dvoma, da bosta ljubezen in vnema rodili med nami še mnogo požrtovalnih in žrtvujočih duš, ki bodo s svojimi prispevki omogočile uresničiti lepo misel naših umetnikov.

Odličien gost na našem kongresu.

Po sklepu Glav. prip. odbora bo prevz. ljubljanski škof povabil na II. Evharistični kongres za Jugoslavijo tudi predsednika stalnega odbora za svetovne evharistične kongrese msgr. H e y l e n a, škofa namurskega (Belgija). Goreči apostol evharističnega gibanja, ki je predsedoval vsem številnim zadnjim svetovnim evharističnim manifestacijam, bo tako pričla naše žive vere v Presv. Rešnje Telo. S svojo navzočnostjo bo visoki gost še posebej podčrtal pomembnost našega kongresa.

Pojte, pojte!

Za naš kongres značilno bo l j u d s k o p e t j e. To se pravi: pesmi, ki smo jih že objavili v časnikih in okrožnici, bodo pri kongresnih slavnostih peli vsi udeleženci. Te pesmi so vsem znane in se že po vsej Sloveniji rade prepevajo. Le pesem »Povsod Boga« je preurejena po

francoskem napevu tako, kakor jo vsi narodi na svetu pojo. Cerkveni zbori naj jo zato najprej in ob vsaki priliki (po sv. maši, po večernicah, pri uri molitve itd.) pojejo, da se je verniki čimpreje in dobro privadijo. Poje se pa pesem tako hitro, da je mogoče ob njej slovesno korakanje — kakih 84 korakov na minuto. — Prvi del pesmi je treba peti enoglasno, drugi del — ponavljanje — pa večglasno. — Prvtako naj se ostalih pesmi povsod naučijo vsi verniki, tako da pri slovesnostih ne bo nikogar, ki bi ne pel. Gg. organisti naj z orglami petja ne poganjajo, temveč spremljajo v taki brzini, kakor ljudje pojo. Deset in tisočglava množica ne more peti tako hitro kakor zbor 10 ali 20 pevcev. Pa tudi lepo ne bi bilo. — Vse pesmi pogosto ponavljajte, da bo vsak do znan na pamet besede in napev. — Gospod Jezus v Presv. Reš. Telesu je vreden vse naše ljubezni, pa tudi truda, da mu bomo iz vnetega srca vsi peli. Naj odlični zastopniki najrazličnejših narodov, ki bodo prisostvovali kongresu, slišijo, kako znamo Jezusa tudi z vneto pesmijo ljubiti in slaviti.

Narodno romanje na Brezje.

Neposredno po Evharištičnem kongresu t. j. v ponedeljek 1. julija t. l. bo v zahvalo za pomoč Marije Pomagaj pri kongresu veliko narodno romanje na Brezje, kjer bo sv. daritev po možnosti opravil sam odposlanec sv. očeta. Tudi na to že sedaj mislite. Oni, ki bodo šli na Brezje, bodo morali seveda v noči od 30. junija na 1. julij prenočiti v Ljubljani, v kolikor ne bodo že 30. junija v večernih urah odpotovali na Brezje. S prijavo udeležencev nam tudi javite, koliko se jih udeleži romanja na Brezje, da bo mogoče pripraviti dovolj prevoznih sredstev.

Vozne ugodnosti za potovanje na kongres.

Mnogi pravijo: Prijavil bi se za kongres, a ne vem, če bo znižana vožnja, cele pa plačati ne morem. — Takim povejte, da nam je polovična vožnja zagotovljena in da lahko na njo brezpogojno računajo. Tozadevna prošnja je bila vložena že januarja in ustno se je zatrdilo, da ne bo za tako znižano vožnjo nobene ovire. Saj bi pa bilo tudi neumljivo, da taka ugodnost ne bi bila dovoljena za kongres, ki je vsedržavna prireditel.

Fantje, možje — plamenice v roke!

V noči od 29. na 30. junija bo Ljubljana pozorišče nepozabnemu doživljanju. Deset- in desetisoči katoliških mož in fantov iz vse države bodo stopali kot mogočna gardna vojska poleg Najsvetejšega, spremljajoč ga v poletni noči skozi ljubljanske ulice na Stadion. In vsi naj imajo v rokah goreče baklje! Te baklje, ki bodo s svojim mogočnim plamenom kot odsev gorečnosti moških src, bodo udeleženci dobili v Ljubljani tik pred sprevodom. Plačati pa morajo baklje že pripravljalnemu odboru v svoji župniji. V ta namen dobijo pripravljalni odbori posebne bloke. Proti predložitvi takega, doma kupljenega listka, bo udeleženec prejel v Ljubljani bakljo. Skrbite, da bo prav vsak mož ali fant korakal v sprevodu z bakljo v roki!

Spominske sveče.

Za glavno procesijo dne 30. junija popoldne bodo udeležencem procesije na razpolago posebne spominske sveče. Te sveče bo izdal Glavni pripravljalni odbor sam, ki bo eventuelni čisti dobiček porabil za kritje drugih stroškov kongresa. Sveče bodo opremljene s posebnim kongresnim znakom. Vse sveče bodo ob zaključku kongresa na Stadionu blagoslovljene. To bo res lep spomin na kongres.

Naš kongres v esperantskem časopisju.

O II. evharističnem kongresu za Jugoslavijo piše danes svetovno časopisje. Znak je to, kako mednarodni krogi vpoštevajo pomembnost takih prireditvev. Pôsebej pa je treba povdariti, da posveča tudi esperantsko časopisje našemu kongresu prav simpatično pozornost. Tako poroča o kongresu med drugimi »Heroldo de Esperanto«, tednik, ki izhaja v Kölnu. »Espero Katolika«, ki izhaja na Nizozemskem, seveda tudi omenja našo evharistično prireditev. Razveseljivo je, da so naši esperantisti sami dali pobudo za ta, tudi v tujsko-prometnem in narodnostnem oziru važna poročila.

Marija pomagaj z Brezij — zaščitnica II. Evharističnega kongresa za Jugoslavijo.

Glavni pripravljalni odbor za II. Evharistični kongres v Ljubljani je navdušeno sprejel predlog ljubljanskega vladike prevzv. g. dr. Gregorija Rožmana, da bodi Marija Pomagaj z Brezij zaščitnica II. Evharističnega kongresa za Jugoslavijo.

S tem je dobila naša evharistična manifestacija nje vredno glavo. Kakor bo srce prireditve sam Zveličar, tako bo materinska ljubezen Device oni činitelj, ki bo dobrotno bdel nad kongresom. Kakor je po Mariji stopil božji Sin v svet, da ustanovi svoje kraljestvo v človeških srcih, tako naj po Mariji naš kongres postane vrelec milosti in blagoslova za jugoslovanske katoličane.

Marija Pomagaj na Brezjah je slovenska narodna božja pot. Stotisoči, ki leto za letom hrepenijo k Njej na Brezje, se vračajo od tam potolaženi, močni, življenja veseli. Kar je Lurd Francozom, to so Brezje Slovincem: točka je na naši zemlji, ki si jo je Mati božja izbrala, da med nami s posebno darežljivostjo deli svojo milost in svoje dobrote. Čudovita uslišanja, katerih je bilo že na stotine romarjev deležnih, vedno znova pričajo, da je Marija Pomagaj na Brezjah budna varuhinja svojih otrok.

Alfred Hoppe, ki je l. 1914 napisal nemško knjižico o Brezjah, konča svoj popis z besedami: »Zelo je treba vpoštevati dejstvo, da se je mnogo najnačilnejših ozdravljenj na Brezjah izvršilo med sv. mašo, nekatera natančno pri povzdigovanju. Tako so Brezje tudi evharistična božja pot in spominjajo v tem pogledu na slavni Lurd. Daj Bog, da bi spoznanje Presv. Reš. Telesa vedno raslo in bi češčenje te najvišje dobrote postalo vedno bolj iskreno ter nežno! — Kako bi bilo če bi na Brezjah po lurškem vzoru poskusili s procesijami z Najsvetejšim?« — Tako nemški pisec.

Kako čudno je ta nemški pisatelj označil bistvo čudotvornega delovanja Marije Pomagaj na Brezjah; čudno točno namreč. Da, Marija Pomagaj je vedno s svojim Sinom, vedno ob Njem. In njena mogočna priprošnja ozdravlja dušne in telesne rane vsem, ki so dobri z njenim Jezusom. Marija Pomagaj bo dobra nam vsem, ki evharistični kongres pripravljamo, ki se ga hočemo udeležiti, če ga bomo pripravljali z Jezusom in za Jezusa, če bomo na kongres poromali zaradi Jezusa.

Slava Ti, brezjanska Mati,
O Marija Pomočnica,
Ti si upanje Slovencev,
Ti si naših sre kraljica!

Dokler bo izpod Triglava
vrela v daljni svet Savica,
bodo pela naša srca:
Slava Tebi, Pomočnica!

ŽIVEL KRISTUS KRALJ!

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se vpiše v Podporni odsek III. reda.

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 55 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. Zakaj ste prekrstili Zavarovalni odsek in ga imenujete sedaj Podporni odsek III. reda?

Prvotno smo naš Podporni odsek imenovali Zavarovalni odsek, zato ker je med Slovenci pojem zavarovanja že tako razširjen, da je bilo vsakemu na prvi pogled jasno, za kaj gre pri našem odseku, da se namreč človek zavaruje za leta starosti in onemoglosti.

Toda kakor je vsem znano, so zavarovalnice in druga podobna podjetja po zakonu podvržena davkom, ker se jih ne smatra za dobrodelna, ampak za pridobitna podjetja. Uslužbenci v letih zavarovalnicah imajo svoje plače večje ali manjše, primerno svoji službeni stopnji, plačujejo davke itd. Zavarovalni odsek III. reda pa ni nobeno pridobitno podjetje, ampak zgolj dobrodelna ustanova, ki ima namen svojim članom v letih starosti in onemoglosti preskrbeti stalno podporo ali pokojnino, kakor to predpisuje 12. čl. 2. pogl. vodila III. reda. Vsi, ki sodelujejo, ne prejemaajo za to nobene plače, nimajo od tega nobenega dobička, ampak je njihov edini namen pomagati bednim.

Motilo pa je nekatere, da nosi ta Podporni odsek naslov »Zavarovalni« odsek, pozorna je postala na to tudi banska uprava, ki je zato dala klicati predstavnika tega podpornega odseka ter se že dvakrat v teku štirih let podrobno informirala, če je to res zgolj dobrodelna ustanova in ne morda kako pridobitno podjetje, kakor to daje slutiti beseda »zavarovalni« v naslovu tega odseka III. reda.

Edino iz tega razloga, da bi se prenehalo to povpraševanje s strani oblasti, smo iz naslova »Zavarovalni« odsek črtali besedo »zavarovalni« in stavili namesto nje besedo podporni, katera beseda se nahaja v vodilu III. reda samem, ki pravi: »Vsak po svoji moči naj nekoliko skupaj zlože, da se p o d p i r a j o ubožnejši iz števila udov.« Razen imena je ostalo vse

popolnoma pri starem. Seveda bi bilo še bolj pripravno, če bi ta odsek imenovali »pokojninski odsek«, toda na eni strani bi se potem vršila trajna zamenjava s pokojninskim zavodom in morda bi zopet eden ali drugi prišel na misel, češ da se tu skriva zopet kako pridobitno podjetje in ne zgolj dobrodelna ustanova. Tako pa sedaj že beseda »Podporni odsek« v naslovu jasno znači, da gre tu zgolj za dobrodelno ustanovo in za nič drugega.

Tiskovine bomo seveda uporabljali stare, dokler jih ne zmanjka, ker je škoda metati denar proč.

2. Zakaj smo ustanovili Stavbno zadrugo »Mirni dom«?

Kakor je znano vsem tistim, ki so člani Podpornega odseka III. reda pravi 14. čl. splošnih pogojev tega odseka: »Čisti prebitek se porabi za namene tretjega reda, t. j. za domove sv. Frančiška, za zavetišča za odpuščene kaznjence, za zavetišča za brezposelne itd.«

Na ponovna vprašanja smo že opetovano v »Cvetju« odgovorili, da imamo v resnici namen zidati stanovanjske domove sv. Frančiška po vseh tistih krajih v Sloveniji, kjer je večje število članov podpornega odseka. Naravno pridejo v tem oziru najprej v poštev večja slovenska mesta, kakor Ljubljana, Maribor, Celje itd., kjer je samo po sebi umevno tudi največ članov podpornega odseka.

Vsakemu, ki razmišlja o življenju starih ljudi, je dobro znano, da je najiskrenejša želja teh vseh, da imajo stanovanje kolikor mogoče blizu cerkve. Verni katoličani, in to so nedvomno tretjeredniki in tretjerednice, v starih letih radi več molijo, ker vedo, da morajo biti pripravljene na odhod iz tega sveta v onostransko življenje. Ta misel nam je dala povod, da smo začeli poizvedovati, kje bi bilo v Ljubljani blizu cerkve na razpolago kako zemljišče, na katerem bi mogli kedaj pozneje začeti zidati nov stanovanjski dom za tretjerednike in tretjerednice. Kdor pozna поблиže Ljubljano, ve, da so vsa zemljišča okoli cerkva že davno razprodana, edino okoli nove cerkve sv. Cirila in Metoda pri Sv. Krištofu je bilo še nekaj upanja, pa tudi tam so začele cene zemljišč skokoma rasti. Pred par leti so prodajali tam zemljišča po 30 Din m², zdaj jih prodajajo že po 200 do 300 Din m². Treba je bilo torej hiteti, ako smo sploh hoteli še dobiti kak prostor blizu cerkve. In res se nam je posrečilo dve do tri minute od cerkve oddaljeno kupiti parcelo 2000 m², katero pa za enkrat še ne nameravamo zazidati. Denar podpornega odseka mora biti predvsem pripravljen za one, ki bodo upravičeni dobivati pokojnino, ter le zaradi tega za zidanje domov zaenkrat še ni denarja.

Vsak kdor je kedaj kupoval kako zemljišče, ve, da se mora pri nakupu parcela ali zemljišče vknjižiti pri sodnji na ime novega lastnika. Kako naj to napravi Podporni odsek III. reda?

Tretji red kot tak pred svetno gosposko ni pravna oseba, prav tako seveda tudi ni pravna oseba Podporni odsek III. reda, zato smo morali na hitro roko ustanoviti tretjeredno Stavbno zadrugo, v katero se je takoj ob ustanovitvi vpisalo povsem prostovoljno kakih 20 tretjerednikov in tretjerednic, da smo takoj imeli zagotovilo, da tudi novo kupljena parcela ostane last III. reda, ker člani zadruga so obenem tudi lastniki vsega premoženja, katerega ima zadruga. Tako pravi zakon pridobitnih in gospodarskih zadrug z dne 9. aprila 1873, § 48, tč. 3.

Ker smo morali seveda zadrugo dati vpisati pri sodnji, smo morali predložiti pravila te Stavbne zadruga, katere smo prikrojili za naš namen. Ime pa smo dali Stavbni zadrugi »Mirni dom«, ker je pač glavni namen zadruga preskrbeti na stara leta miren dom tistim tretjerednikom in tretjerednicam, ki že drugače nimajo svojega doma.

3. Kdo lahko postane član Stavbne zadruga »Mirni dom«.

Člani Stavbne zadruga postanejo lahko vsi, pa tudi edino le člani in članice III. reda, izjemoma pa sme načelstvo dovoliti, da se radi težavnih denarnih in gospodarskih vprašanj, na katere vodilo III. reda ne da odgovora, sprejme v članstvo nekaj članov strokovnjakov v denarnih (finančnih) in gospodarskih vprašanjih.

Da se ne bi zgodilo, da bi katerikoli tretjerredna Stavbna zadruga prišla v roke netretjerrednikov, zato bo občni zbor Stavbne zadruga v § 4 pravil dostavil, da mora biti članov zadruga vedno vsaj desetkrat toliko tretjerrednikov in tretjerrednic kakor netretjerrednikov - strokovnjakov. Ravnotako bo dodana v izogib vsakemu bodočemu nesporazumu, § 33 istih pravil določba, da mora biti na občnem zboru zastopanih deležev vsaj tričetrtinska večina last tretjerrednikov. V nasprotnem slučaju občni zbor pod nobenim pogojem ne more biti sklepčen.

Tudi sedanje članstvo zadruga obstoja iz par netretjerrednikov-strokovnjakov ter iz ogromne večine (najmanj 15 krat toliko) članov tretjerrednikov in tretjerrednic.

Kdorkoli bi tedaj širil novice, češ, da sedanja Stavbna zadruga »Mirni dom« ni tretjerredna zadruga, ampak v rokah netretjerrednikov, dotični vedoma potvarja resnico in naj posledice tega govoričenja pripiše sam sebi.

Kdor izmed članov ali članic III. reda bi se rad vpisal v to Stavbno zadrugo, kupi en delež, to je, plača 10 Din. Oglasi naj se v župnem uradu Marijinega Oznanjenja v Ljubljani, Marijin trg 4. Prinesti pa mora s seboj seveda sprejemno knjižico III. reda, kjer je potrjeno, kdaj je bil v III. red sprejet in kdaj je napravil redovne obljube.

4. Zakaj parcele pri Sv. Krištofu v Ljubljani niste enostavno prepisali na tretji red?

Iz preprostega razloga, ker tretji red ni pravna oseba v očeh države. Po kanonu 687 cerkvenega prava postane redovna skupščina pred cerkvijo in samo pred cerkvijo pravna oseba kakor hitro dobi od pristojnega redovnega predstojnika pravomočno pismo o ustanovitvi in to tudi če bi skupščina obstojala samo iz treh članov (prim. kan. 100).

Nekaj drugega pa je glede države. Po zakonu z dne 7. maja 1874 se pravno razmerje katoliške cerkve napram državi uravnava po posebnih določilih, ki so bila v ta namen izdana. Ta določila pravijo samo na splošno v § 31, da so za taka udruženja veljavna posebna določila, ki veljajo za samostanska udruženja. Med samostanska udruženja pa prišteva cerkev po kanonu 488 redove, redovne hiše, provincije, kongregacije, ne našteva pa med njimi ne tretjih redov in drugih svetnih kongregacij, bratovščin itd. Že iz tega razloga III. red pred državo ni pravna oseba in ne more biti vključeno na njega nobeno zemljišče, razen če se osnuje v obliki zadruga, katere člani so tretjerredniki, kakor smo napravili to mi.

Tretji red namreč v očeh države ni nobeno društvo, ker pač državi ne predlaga svojih pravil v potrjenje. Sam na sebi tretji red tudi ni nobena zadruga, in zafo ga svetna gosposka enostavno ne prizna.

Iz tega edinega razloga parcela pri Sv. Krištofu v Ljubljani ni mogla biti prepisana na tretji red sam, ampak edino le na Stavbno zadrugo »Mirni dom«, ki je državni oblasti predložila svoja pravila. Državna oblast je ta pravila vzela na znanje, jih potrdila in je vpisala zadrugo v združni register pod št. Fi 823/zadr. X. 456/1 z dne 10. septembra 1934. leta ter je okrožno kot trgovsko sodišče v Ljubljani izdalo tozadevno obvestilo. Člani iste zadruga so edino tretjerredniki in tretjerrednice, le v izjemnem slučaju

tudi netretjeredniki, radi denarnih in gospodarskih vprašanj, kar je pa pojasnjeno v drugem članku.

Nove knjige

Janez Zabukovec: Vrtnice. (Glasnikova knjižnica VI. zv.) Ljubljana 1935. Izdal in založil Glasnik presv. Srca Jezusovega. Cena broš. 15 Din, vez. 22 Din.

Za koristno opravljanje junijske pobožnosti potrebujemo primerne knjižice, ki nas vodi skozi ves mesec in nam odkriva lepoto in zaklade božjega Srca.

Ta namen hoče doseči knjiga: Vrtnice, ki jo je spisal priznani ljudski pisatelj g. duh. svetnik Janez Zabukovec.

Knjiga je pisana zelo toplo, prepričevalno in jasno. Obsega za vsak dan kratko premišljevanje z enim ali več zgledi. Poglavlja so pregledno sestavljena in razdeljena v točke, ki se stopnjujejo in dajejo zaokroženo celoto. Jezik gladko in domače teče. Zgledi so vzeti iz življenja, so lepo izbrani in poučni. Knjižica je bogata zakladnica misli, zgledov, resnic in naukov o božjem Srcu. Kdor jo bo pazljivo in pobožno bral ali poslušal, se bo vnel in utrdil v ljubezni do presv. Srca. V s e b i n a je zelo bogata in mnogovrstna: obravnava predmet, zgodovino in načine češčenja Jezusovega Srca, dalje razna sodobna vprašanja (odpad od Boga, socialna beda, rešitev v viharjih); zlasti mnogo govori o vzgoji in družini (zakon, verska vzgoja, družina, razmerje staršev do otrok, mož, žena, otroci).

Za knjižico je napisal ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman toplo priporočilo in želi, »naj bi ta knjižica premišljevanj o presv. Srcu dala mnogim dušam, da bodo Jezusa temeljiteje spoznale, zvesteje ljubile in za grehe vestneje zadoščevale«.

Evharistične šmarnice za kongresno leto 1935. Ljubljana 1935. Založil pripravljalni odbor Evharističnega kongresa v Ljubljani.

Evharistične šmarnice niso šmarnice v običajnem pomenu besede. Pomenile naj bi bližnjo pripravo na Evharistični kongres, ki se bo vršil koncem meseca junija letošnjega leta v Ljubljani. Šmarnice hočejo biti program, ki vsebuje smernice za obnovo verskega življenja med Slovenci. Res je, da so nekateri govori v tej knjižici bolj težki, in tudi predolgi, da bi jih bilo mogoče brati v celoti pri običajni šmarnični pobožnosti, zato bo treba te šmarnice ne samo brati, temveč predvsem premišljevati. Ohranile bodo svoj pomen za vsakega katoliškega Slovenca, čeprav jih je morda delno že slišal v cerkvi pri šmarnicah. Škoda le, da ni en govor posvečen tudi zaščitniku evharističnih častiveev, sv. Pashalu Bajlonskemu. Knjižico vsem toplo priporočamo.

V molitev se priporoča

Teršek Marija pri Laškem se priporoča petrovški Materi božji zaradi izgubljene službe. — Dijakinja se priporoča v molitev za ozdravljenje in za srečo pri izpitu. P. H. — Vdani tretjeredniki iz Škal priporočajo v molitev svojega duhovnega voditelja in priljubljenega g. dekana za ozdravljenje, Presveto Srce Jezusovo in Marija Pomočnica naj bi jim sprosila ljubo zdravje, ker jih še tako zelo potrebujemo. — M. T. iz Št. Ilja v Slov. goricah se priporoča sv. Antonu, Mali Tereziki, sv. Jožefu, Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, da bi mož dobil službo in mogel skrbeti za družino; da bi se rešila ene posebne stiske in za vredno prejemanje svetih zakramentov.